

ΟΙΚΟΤΕΧΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

1933

ΑΡ. $\frac{5}{336}$

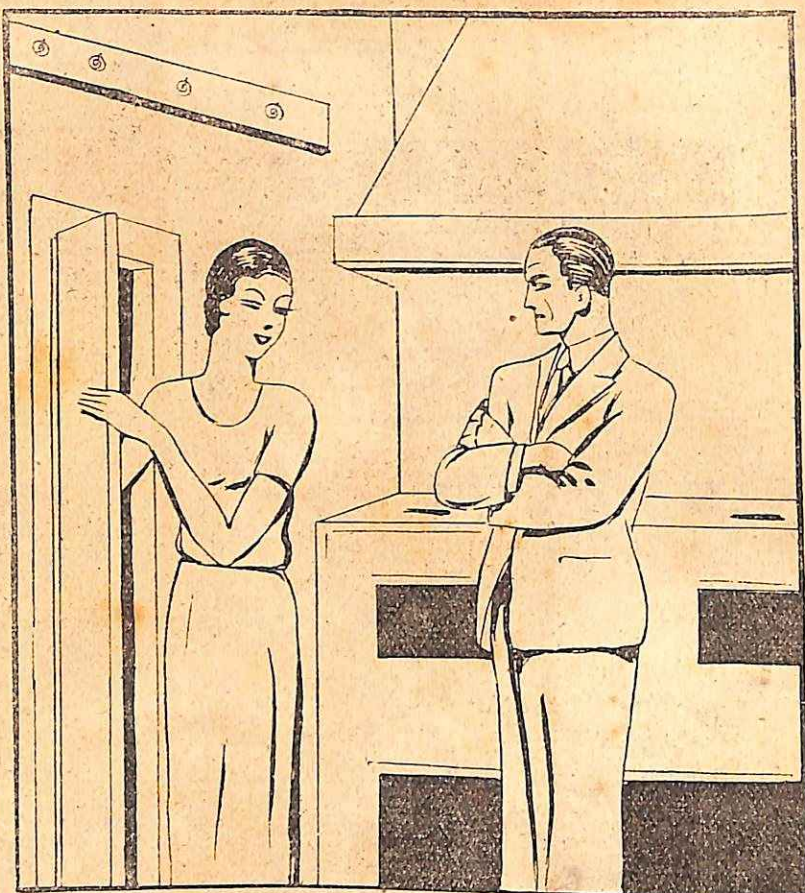

PAR LA FEMME
ÉLÉGANTE
MAISON

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

TOUJOURS
CHOISI

— Πώς θα εφοδιασούμε γύρα
την υαυνούργια μας υουζίνα,
γυναικία ;

— Αηγούολα : Θαί πās ελοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
υαί θαί παρνε από 'υεῖ ὅρα τα
χρειώδη της υουζίνας μας

Εάβε κομψή κυρία δέν πρέπει να δια-
σώ να ράφη τα φορέματά της. "Ας ἐπ-
σμεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ της δι-
πλωματούχου υουδίστας

ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὔρη ελα τα τελευταία μοντέλλα
της φθινοπωρινῆς σαιζὸν με χάρι. Παρι-
ζιάνικο γεῦστο και τιμὰς λογικὰς.
Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι και ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρο.

ΑΝΘΗ

Διὰ βάβα
Διὰ φορέματα
Διὰ μπουτυνιέρες
Πλουσιωτάτη σὺλλογή.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
Πάροδος Εὐαγγελιστρίας.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρος δερματολογος. Ἐπὶ δεκτὰ
εξαιετιαν Ἐπιμελητῆς της ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ π.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κα-
φαλληνίας και Τεγγὰς 1.
Ὡραι 8—11 π.μ. και 4—7 π.μ.
Αριθ. τηλεφ. 80215

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐπάνω ἀριστερά : Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια Ἀλίκη Ζακόμπ. Μέσων : Ἡ Νίνα Βαλμὸς. Δεξιὰ : Ἡ ξανθὴ Κάρολ Μόρλεϋ.
Ἐνὰς νέος ἀστὴρ τοῦ Χόλλυγουντ. Μέσων : Ἡ γλυκὴν ὁσάο της «Παρασάντ» Μάικλ Λέδν. Κάτω ἀριστερά : Ἡ τσαχπίνια
βεντέτα της θόνης Νίνα Σεράσερ, και δεξιὰ : Ἡ ὀρειωτάτη ἡθοποιὸς της «Οὐφα» Κλάρα Ντέσσερ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρδανιαν

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΡΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓΟ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΞΑ

Και ὅ,τι νέον και μεδέρνο παράγεται
ἀπὸ την Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατὰ πρότερον εἰς την ἀποθήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.

Ἑρμεῦ 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-539

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"

"Οσοι θέλετε να τυπώσετε
ἐπιστολοκεφαλίδας γιὰ τὰ Γρα-
φεῖα σας, τὰ Καταστήματά σας,
μπιλλιέτα δικά σας και της
οἰκογενείας σας καθὼς και
πάν ἐντυπο πρὸς χορῆσιν σας
ἀπευθυνηθε εἰς τὰ γραφεῖα

μας.
Ἡ ἐργασία σας θα γίνη καλ-
λιτεχνικὴ και ἀρίστη ὑπὸ πᾶ-
σαν ἐποψιν.
Προτιμᾶτε πάντοτε τὰ καλ-
λιτεχνικὰ τυπογραφεῖα μας
Λέκα 7.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ύπαισιος Μπουρντέτ έβγαλε το σκούφο του και χαιρέτησε τον προσωποφόρο. Έπειτα τον ρώτησε: —Και πώς θ' αναγνωρίσω αυτόν τον πέντελεμαν;

—Από την ήλκισή του. Δεν πιστεύω να υπάρχει στην Άγγλία και δεύτερος συνταγματάρχης των βασιλικών του βασιλέως είκοσι χρόνων...

—Έχετε δίκιο, είπε ο Μπουρντέτ. Μόλις έβλεπε στο μαγαζί του άφεντη μου, θά τον αναγνώρισα άμέσως.

—Τότε, ώρεθείτε!

Και ο προσωποφόρος άπομακρόνηκε, ενώ ο Μπουρντέτ με την πίπα του στο στόμα, ξαναγύριζε στην ταβέρνα.

Ο άγνωστος έσπευσε με γρήγορα βήματα να φύγει από την επικίνδυνη αυτή συνοικία, σφίγγοντας με το χέρι του το κοντάκι του πιστολιού του που το είχε στην έξω τσέπη του σακακιού του. Κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα τέλος, ο πέντελεμαν με τη βελούδινη μάσκα έφτασε σε μία κεντρική συνοικία. Έκει, στάθηκε μπροστά σ' ένα όμορφο σπίτι, του οποίου τα παράθυρα του πρώτου πατώματος ήταν καπνίζοντα. Χτύπησε τέσσερις φορές την πόρτα του, ή οποία άνοιξε άμέσως.

—Αν ο λοχαγός Μάζγουελ, μισήρεις ο προσωποφόρος, δεν βρίσκεται εδώ άπ'όπου, αυτό θά πη πως έχασε και το τελευταίο του σελίνι και πήγε να τινάξει τα μυαλά του στην άερα!...

Ο προσωποφόρος ανέθηκε από μία πλατεία σκάλα και φτάνοντας στο πρώτο πάτωμα, διέσχισε πολλά σκαλινά, πλούσια διακοσμημένα. Στο τελευταίο άπ' αυτά, βρισκόντουσαν καμιά τριάντα άνδρες, οι οποίοι γροθιάζαν.

Με μία ματιά, ο προσωποφόρος ξεχώρισε ανάμεσα τους αυτόν που ζητούσε. Ήταν ένας άντρας σακατωμένος, με μουστέκια ξανθά, στο όποια ξεχώριζαν λιγότες άπριες τρίχες και με πρόσωπο γλωμά. Άπό την έκφρασή του, φάνταζε πως έβλεπε.

Σε μία στιγμή, πέταξε και τα τελευταία του νομίσματα στο τραπέζι, άφένοντας να του ξεφύγει μία πυγμή μόνον.

Είχε χάσει τα πάντα! Τότε ο παίκτης έφερε το χέρι του από αέτωπό του που το τραπέζι του έβόωνε και, άφένοντας το τραπέζι του πρώτου πάτωματος, άπομακρόνηκε με βήματα αβυσσικά, φωνάζοντας πως έβλεπε.

—Εσείς, πολύ δυνατός, σπαθί, δεν έιν' έτσι;

—Ναι, άπάντησε ο λοχαγός, σπρίζοντας το μουστάκι του.

—Και είστε μονόμυος εξ επαγγέλματος;

—Κόρις! Θέλησε να διαμαρτυρηθή ο λοχαγός.

—Δού! είπε ο άγνωστος, με φωνή χαμηλή.

—Λοχαγέ Μάζγουελ, είπε ο προσωποφόρος, θέλω να σας μιλήσω...

—Τι θέλετε; Άν ήρθατε να σας

πληρώσω κανένα χρέος μου, πέσατε σε πολύ άσχημη στιγμή. Είμαι καταστραμμένος και μόλις θάω άπ' αυτό το καταραμένο σπίτι, θ' αυτοκτονήσω...

—Λοχαγέ Μάζγουελ, άπάντησε τότε ο άγνωστος μ' ευγενικά και ήμελη φωνή. Θέλω να σας μιλήσω...

Πάντως μην άνησυχείτε. Δεν έχω την τιμή να είμαι πιστωτής σας...

Έρχομαι, άπεναντίας, να σας δανείσω χρήματα για να ξαναγυρίσετε στο πατρίδι...

—Τότε δώστε τά μου, είπε ο λοχαγός, άπλώνοντας με άπληστία το χέρι του, χωρίς καν να ζητήσει να μάθει το όνομα του ανθρώπου που είχε άπενάντι του.

Μά ο άγνωστος χαμογέλασε κάτω άπ' τη μάσκα του και είπε:

—Όχι ακόμα... Σ' ένα τέταρτο. Αυτή τη στιγμή δεν έχετε τύχη...

Έλάτε μαζί μου στο έστιατόριο που είνε κάτω άπ' τη λέσχη. Έκει, θ' αδειάσουμε καμιά μπότλιλα σαμπάνια και θά μπορούμε να κουβεντιάσουμε.

—Καταλαβαίνω, είπε ο άγνωστος. Έχετε να μου προτείνετε κάποια ύπόθεση.

—Ακριβώς!

—Τότε, πώς...

Φτάνει να μη μου ζητήσετε πράγματα άδύνατα, άν και στήν κατάσταση που βρίσκομαι άπορώ να κάνω τα πάντα για να κερδίσω χρήματα.

Το έστιατόριο ήταν σχεδόν έρημο εκκείνη την ώρα. Ο προσωποφόρος κι' ο λοχαγός κάθισαν, σε μία γωνία, μία σ' α-ποφύγων, κάθε άδικο κερσί των άπρηστών.

—Λοχαγέ, είπατε τότε ο άγνωστος, έπιτρέψτε μου ν' άκούσετε να του μιλήσω χαμηλόφωνα. Έπειτα από δέκα λεπτά, οι δύο άνδρες σκώθηκαν και βγήκαν έξω.

Σάν βοήθησαν, στο δρόμο, κάτω από τα φώτα ενός φαναριού, ο άγνωστος έβγαλε την προσωπίδα του κι' έδειξε το πρόσωπό του στο λοχαγό.

Ήταν ο σέρ Τζάκ Άμπουρτον, ο εξαδελφός του μακαρίτου Ρογέρου.

—Κόρις! Θέλησε να διαμαρτυρηθή ο λοχαγός.

—Δού! είπε ο άγνωστος, με φωνή χαμηλή.

—Λοχαγέ Μάζγουελ, είπε ο προσωποφόρος, θέλω να σας μιλήσω...

χαμηλή. Ξέρω πολύ καλά ότι δύο φορές μονομαχήσατε για να κερδίσετε χρήματα!

—Α! τραύλισε ο άγνωστος. Το ξέρετε αυτό...

—Ναι, ξέρω ότι μονομαχήσατε με το βαρωνέττο σέρ Έδμόνδο Λόου και τιν σκοτώσατε κι' ότι την επομένη της μονομαχίας σας λάβατε μέσα σ' ένα φακέλλο τρεις χιλιάδες λίρες από το μικρότερο άδελφό του, ο όποιος τον είχε κληρονομήσει...

Ο λοχαγός είχε σκύψει το κεφάλι του και δεν άπαντούσε.

—Ξέρω επίσης, εξακολούθησε ο άγνωστος, ότι μονομαχήσατε και σκοτώσατε τον κόμητα ντε Μπερτιέ, άκόλουθο της Γαλλικής Προσέβας κι' ότι την επομένη ή σύζυγό του, ή όποια ήθελε να τον ξεφορτωθή για να παντρευθή τον εξαδελφό της ιππότη ντ' Άλανσά, σας έστειλε όλα τα διαμάντικά της.

—Α! το ξέρετε κι' αυτό, μουρμούρισε ο λοχαγός. Πέστε μου λοιπόν, πόσα τι θέλετε από μένα;

—Η περίπτωση μου, άπάντησε ο άγνωστος, είνε άνάλογη με τού άδελφού του βαρωνέττου Λόου, ή τ' άκέρη σας θά είνε πολύ περισσότρα.

Θέλω δηλαδή να με άπλλάξετε από τόν εξαδελφό μου και σας δίνω είκοσι χιλιάδες λίρες.

Τά μάτια του λοχαγού, μόλις άκουσε το ποσό αυτό, έλαμψαν. Χωρίς να διστάση καθόλου, άπλωσε το χέρι του προς το συνομιλήτή του και του έειπε:

—Δέχομαι. Λέγετε. Τότε ο προσωποφόρος έσκυψε προς το μέρος του κι' άκούσε να του μιλήσει χαμηλόφωνα. Έπειτα από δέκα λεπτά, οι δύο άνδρες σκώθηκαν και βγήκαν έξω.

Σάν βοήθησαν, στο δρόμο, κάτω από τα φώτα ενός φαναριού, ο άγνωστος έβγαλε την προσωπίδα του κι' έδειξε το πρόσωπό του στο λοχαγό.

Ήταν ο σέρ Τζάκ Άμπουρτον, ο εξαδελφός του μακαρίτου Ρογέρου.

—Κόρις! Θέλησε να διαμαρτυρηθή ο λοχαγός.

—Δού! είπε ο άγνωστος, με φωνή χαμηλή.

—Λοχαγέ Μάζγουελ, είπε ο προσωποφόρος, θέλω να σας μιλήσω...

—Τι θέλετε; Άν ήρθατε να σας

πληρώσω κανένα χρέος μου, πέσατε σε πολύ άσχημη στιγμή. Είμαι καταστραμμένος και μόλις θάω άπ' αυτό το καταραμένο σπίτι, θ' αυτοκτονήσω...

—Λοχαγέ Μάζγουελ, άπάντησε τότε ο άγνωστος μ' ευγενικά και ήμελη φωνή. Θέλω να σας μιλήσω...

Πάντως μην άνησυχείτε. Δεν έχω την τιμή να είμαι πιστωτής σας...

πών της ήμέρας που έλαβε χώραν ή προηγουμένη σκηνή, ο νεαρός μαρκήσιος Ρογέρος έκανε την τουαλέτα του, βοηθούμενος από τόν καμαριέρη του. Επρόκειτο να πάη να χαιρέτησά τον βασιλέα Γεώργιο στα άνάκτορα του Άγίου Ίακώβου και να τόν ευχαριστήση για την όνομασία του ως συνταγματάρχου. Περίμενε όμως σ'ήν χρόνος και την άφιξη τού σέρ Ροβέρτου Βάλντεν, ο όποιος θά του παρουσίαζε έκείνο το πρώτο το νεαρό προστατευμένο του Λιονέλ.

Ο σέρ Ροβέρτος ήταν άκριβέστατος στο ραντεβού του. Στις δέκα άκριβώς άπηκε στο δωμάτιο τού μαρκήσιου, έγοντας πλάι του τόν Λιονέλ.

Ο γιός της μίστερης Κελίας φορούσε άκόμα το σκωτσέζικο κοστούμι του που τού πήγαινε περίφημα. Ο μαρκήσιος ήταν πάλι με τη μεγάλη του στολή.

Οι δύο άντρες άλλάξαν ένα σύντομο βλέμμα. Ο Λιονέλ με την περήφανη και με τη μετριοπαθή συγχρόνως στάση του, άρεσε στο νεαρό μαρκήσιο, ο όποιος τού έδωσε και τ' άδύ του χέρι και του έειπε:

—Κόρις, ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν ήταν φίλος του πατέρα μου και είνε ευτυχής που μπορώ να σας φανώ εύχάριστος.

Ο Λιονέλ υποκλίθηκε, ενώ ο Ρογέρος εξακολούθησε:

—Θά είμαι βέβαια άνωτέρως σας στο σύνταγμα. Μά αυτό δεν θά σας έμποδίστη, ύποθέτω, να γίνετε φίλος.

—Ω, ναι, κύριε μαρκήσιε! φησίσαν ο Λιονέλ, που ένοιωσε μ' άνατοικήτη συνάφεια να τόν τραβάη κιόλας προς το Ρογέρο.

Ο μαρκήσιος κύταξε τη στιγμή εκείνη το ρολόι που ήταν πάνω άπ' το τζάκι της αβούρας. Κυτάχτηκε κατόπιν ο ίδιος κι' έπειτα έειπε:

—Μου φαίνεται πως είμαι τέλειος ως συνταγματάρχης!... Μόνο χάνει το σάι Βάλντεν.

—Τι σάι λείπει; ρώτησε ο σέρ Ρογέρος περιφρονητικά, δέχεται να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

ρισμένα από άξιωματικούς της έφηρας και της θαλάσσης και αβλικούς, ένας λοχαγός έκανε μεγάλη φασαρία. Μιλούσε δυνατά, χτυπούσε τ' ά πόδια του, στραβοκούταζε αυτούς που μπαινόβγαναν στα βασιλικά διαμερίσματα, κι' έλεγε άκατά δυνάτη ότι μόνο οι άξιωματικοί που είχαν τ' ά μέρα, κι' όχι αυτοί που άξίζαν, προδίδόντουσαν.

Όταν ο Ρογέρος διέσχισε την άβουσα όπου βρισκόταν ο άξιωματικός αυτός, ο τελευταίος τόν κύταξε με άναίδεια και έειπε έδωνικά:

—Διάβολε! Νά ένας συνταγματάρχης που άμα πάει σ'ήν πόλιν θά πάη μαζί του και την παραύνα του!...

Ο Ρογέρος δεν τόν άκουσε και τόν προσπέρασε.

—Συγχώρη, συνταγματάρχη, τού έειπε τότε ο λοχαγός, με τόν θρασυ, δεν είσθε ο λόρδος Άμπουρτον;

—Ναι, κύριε, άπάντησε ο μαρκήσιος.

—Ο γιός τού λόρδου Άμπουρτον, τού πρώην κυβερνήτου τών Ίνδιαν; ξαναρώτησε ο λοχαγός, ο όποιος δεν έταν άλλος από το χαρτοπακτη Μάζγουελ.

—Ναι, έχω την τιμή να είμαι γιός τού!

—Α!... Α!... έκανε τότε σακαδικά ο λοχαγός, θάζοντας με αθάθεια τ' όνομα τού σπυλιού τού σπαθιού τού Ρογέρου. Βλέπω πως έκαναν δώρο για τ' ά γενέθλια σας αυτό το όμορφο παιγνίδι...

Ο Ρογέρος έκανε πίσω ένα βήμα και, ύψώνοντας τη γαντωμένη γέφυρα, κατάφερε ένα ράπισμα κατά το ύδιστο του, ο όποιος άφρισε άπ' τ' ά λύσσα του.

—Α! Α! εύρηλαξε. Βλέπω πως το πετεινάκι έχει αιώνα... Θά τού κάνουμε λοιπόν άφίμαξη!

—Κόρις, είπα ψυχρά ο Ρογέρος ε'σπε μεθυσμένος ή τρελλός!... Μ' έστειλε εν πάση περιπτώσει, άναίστε να φέρετε τις έπωμίδες τού άξιωματικού... Θά μπορούσα να προσκαλώ τιν τουφεκιάρη σας, να προτιμή να σας θυλώ μεσα στο στήθος αυτό το σπαθί που προσβάλλατε...

—Μιλόρδε, άπάντησε ο λοχαγός, ο όποιος ήθελε να δικαιολογηθή για την άξιοβήνητη προσβολή του, ο λόρδος Άμπουρτον, ο πατέρας σας, με είχε προσβάλλει άλλους μιστότα σ' όλόκληρο το στρατόμα.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

τη φήμη του ως μονομάχου, ο λοχαγός Μάζγουελ δεν θά κοιμηθή αύριο το βράδυ στο κρεβάτι του...

—Τό εύχομαι με όλη μου την καρδιά! άπάντησε ο άλλος. Τέτοιοι πρόσυχοι και χυδαίοι ύβρισται πρέπει να λείπουν.

Όταν βγήκε άπ' το παλάτι, ο νεαρός μαρκήσιος Ρογέρος μπήκε στο άμάξι του και ξαναγύρισε στο μέγαρό του. Έκει έγραψε μία έπιστολή στο σέρ Ροβέρτο Βάλντεν για να τόν παρακαλέση να τού παρασταθή ως άρκετός μαζί με τόν προστατευμένο του Λιονέλ.

Μόλις την έλαβε, έτρεξε άμέσως με τόν προστατευμένο του στη γέφυρα τού νεαρού ύπαρχιδου. Έκει κι' οι δύο διακήρυξαν στο μαρκήσιο ότι ήταν τρέλλα να ροφκινδύνε ύση τ' ά ζωή του, μονομαχώντας μ' έναν άθλιο σάν το λοχαγό Μάζγουελ.

Μά ο Ρογέρος δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

—Θά μονομαχήσω, είπα, με τόν τελευταίο άπ' τούς στρατιώτες μου. Άν τόν είχαν προσβάλλει, ο λοχαγός μ' έξέθρισε βέβαια, με έγω τόν έόρραψα στο πρόσωπο κι' έναν τού δίνει το δικαίωμα να έλλέξη το όπλο της μονομαχίας.

—Και τί όπλο διάλεξε; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο σέρ Βάλντεν.

—Τό σπαθί, άπάντησε ο μαρκήσιος.

—Ωραία! είπα ο σέρ Βάλντεν. Αυτό με καθουχάζει κάπως...

—Ήσυχαστε λοιπόν έντελώς, είπα ο Ρογέρος. Και τώρα πάω να φάω... Ο ύαιτρο - ντ' ότλ μου άνηγγειλε ότι τ' όγεύμα είνε έτοιμο... Θά σας φιλοξενήσω εδώ άπόψε...

—Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να περάσουμε τιν καιρό συγκατάση μ' όλην έκπληξη...

—Ναι, άπάντησε ο Ρογέρος, ο όποιος ήθελε να δικαιολογηθή για την άξιοβήνητη προσβολή του, ο λόρδος Άμπουρτον, ο πατέρας σας, με είχε προσβάλλει άλλους μιστότα σ' όλόκληρο το στρατόμα.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

—Αύριο! επανέλαβε ο λοχαγός. Θά σας περιμένω στη γέφυρα τού Λονδίνου, μαζί με τούς άρκετάς σας.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

τούς να γίνη δεκτός άπ' αυτόν. Έκείνη τη στιγμή, το μεγάλο έκρεμές της τραπέζιας, σήμεινε με σπινυγχα.

Ο μαρκήσιος, λίγο ξαφνιασμένος γι' αυτή τη νυχτερινή έπίσκεψη, ζήτησε συγγνώμη από τούς ξένους του και πέρασε στο γραφείο του.

Ένας άντρας, ντυμένος στα μαύρα, τόν περίμενε εκεί, άκουμπισμένος στο τζάκι. Ο Ρογέρος, βλέποντάς τον, δεν μπόρεσε να συγκαταστή μια κίνηση έκπληξης.

Ήταν ο Ναμπάμπ Όσμαν, ο άνθρωπος που τόν είχε σώσει άπ' τ' ά νύχια της άρκούδας.

—Η έξοχότης σας άς με συγχωρήσει, είπα ο Όσμαν, γιατί τολμώ και την έννοχλώ τόσο άργά.

—Α, κύριε, είπα ο μαρκήσιος Ρογέρος. Ένας άνθρωπος σταν όποιον όφείλω τ' ά ζωή μου είνε εύπρόσδεκτος στο σπίτι μου σ' όποιονδήποτε ώρα.

Αυτή τη στιγμή άδυστα έχω καλή συντροφιά... Έλάτε να σας συστήσω τ' ό φίλο μου σέρ Ροβέρτο Βάλντεν.

—Μιλόρδε, άπάντησε ο μαρκήσιος, ο όποιος ήθελε να δικαιολογηθή για την άξιοβήνητη προσβολή του, ο λόρδος Άμπουρτον, ο πατέρας σας, με είχε προσβάλλει άλλους μιστότα σ' όλόκληρο το στρατόμα.

—Ε λοιπόν, κύριε, είπα ο Ρογέρος περιφρονητικά, δέχομαι να σας δώσω λόγο στο πεδίο της τιμής για την προσβολή που σας έκανε, ήπως λέτε, ο πατέρας μου και της όποιας άπαιχώς είσαστε άξιος... Θά συναντηθώμεν αύριο...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΙΣ θρόνοι
και μόνοι στη
βεράντα. Η κυ-
ρία Ντεμπόντ
ήρθε να ξε-
πασχίσει τη θέλ-
λα, που συγ-
κατούσε τό-
σες ώρες μέ-
σα της:

—Αχ! Α-
χιλλέα, Αχιλ-
λέα!... φώναζε.
Η κατάσταση
αυτή δεν μπορεί πια να εξακολου-
θήσει. Δεν έλκισε ακόμα χρόνος, που
πανερευτήκαμε και όμως φαίνεται
σαν να με διαβήκαμε, σαν να ζή-
να βόθρε καμμία άλλη γυναίκα.

—Εγώ;
—Ναι, ναι, εσύ! Έννοια σου και
σε παρακολουθούσα προσεκτικά όλη
τη βραδιά. Δεν έπαυε ούτε στιγμή
να κάνεις κόρτε μ' όλες τις γυναίκες,
που ήταν εκεί... Ναι, με όλες, με
την ανεψιά του εισαγγελέως, όπως
και με την κόρη του στρατηγού...
Μου φαίνεται μάλιστα—μην είσαι
θεαταία—πως έκανες τη γλυκή μάτια
και στην υπηρέτρια...

—Βαλεντίνη!

—Έλα τώρα! Περίττο και άνωσε-
λές να το άνοιξης. Είσαι τέτοια!...
Αχ! γιατί να φανώ τόσο άμυαλη να
πάρω άντρα ένα Δόν Ζουάν. Έναν άν-
θρωπο, που έχει θάρρος στη συνείδησή
του τις αυτοκριτικές τρώγες γυναικών.
Η κυρία Ντεμπόντ ήταν μία ώ-
ραία και λεπτοκαμωμένη γυναικόβλα,
με κατάξανθα, σαν χρυσάφι, μαλλιά,
με μάτια ακορσινισμένα από την ό-
λίγη κάποιος μυστηριώδους ήδυσ-
θείας. Η κινήσεις κι' η χειρονο-
μίες της είχαν κάτι το θεατικό.

Ήταν κόρη ενός από τους πλου-
σιωτέρους εισοδηματίες της περιφε-
ρείας. Και η μεγάλη της πρόικα της
πέφτεπε να πάρη έναν άντρα του
ρόστου της. Πολλοί υποψήφιοι γα-
μποί είχαν παρουσιαστεί. Μά εκείνη
τους είχαν απορρίψει όλους γιατί
κανείς, κατά την αντίληψή της, δεν
πραγματοποιούσε τον ιδανικό τύπο, ό-
πως τον είχε φανταστεί αυτή.

Ήθελε να πάρη άντρα ώριμο, ψυ-
λό, μ' επιβλητικό παρουσιαστικό. Πρώ-
τωντων ήθελε να πάρη έναν άντρα,
ικανό ν' αγαπήσει με τρελλό και φλο-
γερό πάθος, έναν άντρα κατακτητή,
που να είχε στο ανερχόμενο του πολ-
τός, πάρα πολλές κατακτήσεις—ένα
Δόν Ζουάν, με δυό λόγια. Την επι-
θυμία της αυτή την είχαν εκπληρώσει
και στον πατέρα της, που κουνούσε
πάντα το κεφάλι για να μη διαρρε-
πτήση την αγαπημένη του μοναχο-
κόρη.

Μά τέτοιον είδους άντρας δεν βρι-
σκόταν, ούτε για δείγμα, στη μικρή
και ήσυχη επαρχιακή πόλη τους. Και
η Βαλεντίνη άρχισε να φοβάται στα
σοβαρά μήπως θα ήταν αναγκασμένη
να περιμένει πολύ καιρού για να έ-
κεί τον ιδανικό άντρα—έναν, ζα-
ληρούχο στον έργο τους ο Δ-
φινιάς Ντεμπόντ.

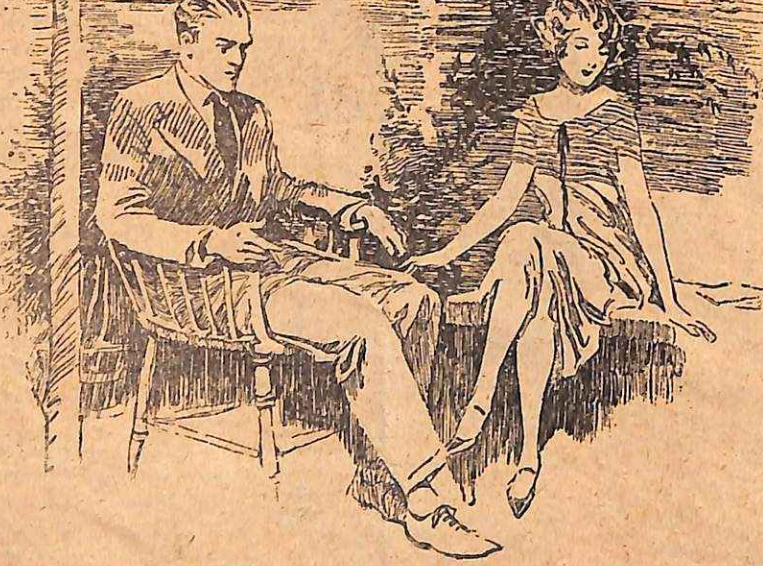
Ο "ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ"

Ήταν ένας ταπεινός γραμματέας
ένος συμβολαιογράφου, που μόλις τό-
τε είχε εγκατασταθεί σε κείνη την
επαρχία, άγνωστος σ' όλους, χωρίς
περιουσία, χωρίς γνωριμίες.

Μά και τί άμωμος άντρας που
ήταν! Είχε κορμίστατα ταχυομα-
χού. Ήταν κοντό μάλλον αναστή-
ματος, μ' εσωμας και με δεμένο
κορμί. Μάτια κατάματα, πρόσωπο
κεχωμαμένο και στο βάθος των γλυ-
κών ματιών του, έλαμπε μία φλόγα,
που θα μπορούσε ν' ανάψει πυρκαϊά
στις καρδιές όλων των Ισπανίδων!

Απ' την πρώτη στιγμή που τον
άντικρυσε, η Βαλεντίνη έννοιωσε
στην ψυχή της κάποια ξεχωριστή
συγκίνηση γι' αυτόν. Μά η συγκίνη-
σή της υπήρξε μεγαλειώδη, όταν έ-
μαθε από τις φλυαρίες των φίλων
της—που δεν είχαν τότε και άλλο
όραμα συζητήσεως—την προηγούμενη
ζωή του νέου.

Θέε μου!... Τί περιπετειώδης ζωή,
τί τρικυμισμένη ύπαρξη ήταν η δική
του!...

Βρισκόντουσαν μόνοι στη βεράντα...

Στο Παρίσι, όταν σπούδαζε νομικά,
έχει περάσει μία ζωή όλο έρωτα και
γλέντια. Ήσαν αμέτρητες η κατα-
κτήσεις του. Καμιά γυναίκα δεν
μυδύσε ποτέ να του αντιστά. Ή-
λεσαν μάλιστα πως κάποια περίφημη
Ιταλίδα ήθοποιός, η Αδερίνα Πε-
τόνι, σκοτώθηκε απ' αγάπη γι' αυ-
τόν.

Η Βαλεντίνη δεν είδεντας περι-
σσότερο. Έκανε τ' αδύνατα δυνατά να
τον πάρη άντρα της. Και τίν πήρε!...

Ένας χρόνος είχε περάσει από τό-
τε που παντρεύτηκαν. Η κυρία Ντε-
μπόντ, ικανοποιημένη πια, θεωρού-
σε τον έαυτό της ως την πιο ευτυχι-
σμένη γυναίκα του κόσμου.

Αισθάνταν άπειρη ήδονή όταν
συλλογίζονταν πως είχε σύζυγο τέ-
τοιον όπως τον είχε όνειρευτεί—έναν
σύζυγο, που τον απέσπασε από την
αγκαλιά τρώων άλλων γυναικών!...

Όστόσο, ο Αχιλλεύς δεν ήταν ευ-
τυχισμένος όσο η γυναίκα του. Από
τον πρώτο κιόλας μήνα του γάμου
τους, η Βαλεντίνη του έκανε τρωα-
ρές σκηνές ζηλοτυπίας. Και τις στιγ-
μές ακόμα που βρισκόντουσαν στις
προφυερότερες συζυγικές διαχύσεις,
του έλεγε ξαφνικά:

—Ορκίζομαι, πως ξεχάσεις τα
περιμένα, τις παλιές ερωτικές σου
περιπέτειες!

—Η;
—Δολοφόνε! Πήρες στο λαιμό σου
εκείνη τη δυστυχισμένη την Πετιό-
κι... Όρκισου μου πως μ' αγαπάς πε-
ρισσότερο από τη μακαρίτισσα!...

Η σκηνή, αυτές επαναλαμβανόν-
τουσαν τακτικώτατα, σπινερότερες.
Και σήμερα ακόμα, μόλις γύρισε
από μία οικογενειακή συναναστροφή,
όπου πέρασαν τη βραδιά τους, η Βα-
λεντίνη άρχισε πάλι να του κάνει την
ίδια σκηνή.

Και δεν έπαυε να λέη:
—Δεν μ' αγαπάς πια! Ποτέ σου
δεν με αγαπάρες με την καρδιά σου!

—Πώς μπορείς να μου το αποδεί-
ξεις;

—Μά η Αδερίνα Πετόνι δεν υ-
πάρχε ποτέ! Ήν' ένα φανταστικό
πρόσωπο. Μπορείς να ζητήσεις απ' το
Παρίσι να λάβης πληροφορίες.

Η κυρία Ντεμπόντ σηκώθηκε
τότε άπότομα από την καναπέ.

Κάποια φλόγα θυμού και άρδης έ-
λαμπε στη μάτια της. Ο Αχιλλεύς
έκανε να την αγκαλιάσει, μ' κείνη
τον έσπρωξε πέρα.

—Βλάκα!...

Εκείνος τότε κατάλαβε κι' έκο-
ψε το κεφάλι. Μόνος του είχε κατα-
στρέψει όλο το γόητρο, που έχασου-
σε στη γυναίκα του.

Τη στιγμή ακριβώς που νόμιζε ότι
η Βαλεντίνη θα τον αγαπούσε από-
μα περισσότερο, εκείνη τον είχε συ-
χαθεί σαν τον χειρότερο έχθρο της.

Επειδή δεν ήταν πράγματι ο Δόν Ζου-
άν, που είχε όνειρευτεί, επειδή είχαν
εξαπατηθεί τα όρανότερα όνειρα της
νεότητός της.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Τα ψεύτικα μαργαριτάρια τα έ-
φτιναν άλλοτε από φιλντισι, ή από
γυάλινες μικρές σφαίρες κοφίδες από
μέσα και παραγεμισμένες με μία ού-
σια όμοια με το φιλντισι.

Η βιομηχανία των ψεύτικων μαρ-
γαριταριών διεξήγηση στο Παρίσι κι'
είχε τελειοποιηθεί σε βαθμό που να
μην υποψήφιος να ξεχωρίσει τα ψεύ-
τικα από τ' αληθινά.

Για την κατασκευή της φιλντισί-
νας οδίας κομποποιούσαν τα λεπία
ένος μικρού ποταμιού φλαμού, που
λέγεται αϊθέρ της Ανατολής. Με
αυτήν την πάστα γέμιζαν τα γυάλι-
να σφαιρίδια κι' έφτιναν τα ψεύτικα
μαργαριτάρια.

Εκείνος τότε κατάλαβε κι' έκο-
ψε το κεφάλι. Μόνος του είχε κατα-
στρέψει όλο το γόητρο, που έχασου-
σε στη γυναίκα του.

Τη στιγμή ακριβώς που νόμιζε ότι
η Βαλεντίνη θα τον αγαπούσε από-
μα περισσότερο, εκείνη τον είχε συ-
χαθεί σαν τον χειρότερο έχθρο της.

Επειδή δεν ήταν πράγματι ο Δόν Ζου-
άν, που είχε όνειρευτεί, επειδή είχαν
εξαπατηθεί τα όρανότερα όνειρα της
νεότητός της.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Τα ψεύτικα μαργαριτάρια τα έ-
φτιναν άλλοτε από φιλντισι, ή από
γυάλινες μικρές σφαίρες κοφίδες από
μέσα και παραγεμισμένες με μία ού-
σια όμοια με το φιλντισι.

Η βιομηχανία των ψεύτικων μαρ-
γαριταριών διεξήγηση στο Παρίσι κι'
είχε τελειοποιηθεί σε βαθμό που να
μην υποψήφιος να ξεχωρίσει τα ψεύ-
τικα από τ' αληθινά.

Για την κατασκευή της φιλντισί-
νας οδίας κομποποιούσαν τα λεπία
ένος μικρού ποταμιού φλαμού, που
λέγεται αϊθέρ της Ανατολής. Με
αυτήν την πάστα γέμιζαν τα γυάλι-
να σφαιρίδια κι' έφτιναν τα ψεύτικα
μαργαριτάρια.

Εκείνος τότε κατάλαβε κι' έκο-
ψε το κεφάλι. Μόνος του είχε κατα-
στρέψει όλο το γόητρο, που έχασου-
σε στη γυναίκα του.

Τη στιγμή ακριβώς που νόμιζε ότι
η Βαλεντίνη θα τον αγαπούσε από-
μα περισσότερο, εκείνη τον είχε συ-
χαθεί σαν τον χειρότερο έχθρο της.

Επειδή δεν ήταν πράγματι ο Δόν Ζου-
άν, που είχε όνειρευτεί, επειδή είχαν
εξαπατηθεί τα όρανότερα όνειρα της
νεότητός της.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΑΝ ΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Η Πρωτοχρονιάτικες φάρσες στο Βερολίνο. Πώς την έπαδε ο Κρόμπριτς. Η φάρσα που σκάρωσε ο πρίγκιπς της Ουαλλίας στο δούκα του Νόρφολκ. Ένας μαντρεσκόυλος μέσα στο ανακτορικό συμ-
πόσιο που κυρrellιάζει τα ρούχα των ευγενών. Πώς εξευτέλιζε ο Μέγας Πέτρος τους ύπουργούς του. Η Πρωτοχρονιάτικες έσπερίδες του Καρόλου Θου. Πώς έδαζε τους λωποδύτες κι' εγύμνωναν
τους ύπουργούς του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Κρόμπριτς.

Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώ-
ρες, η Πρωτοχρονιά είναι κάτι ανά-
λογο με τη δική μας Πρωτοπρωλιά.
Συνήθίζουν δηλαδή οι κάτοικοι να
σκαρώνουν τις πιο χαριτωμένες φάρ-
σες σε γνωστούς και σε άγνωστους
και να λένε τις πιο καταπληκτικές
τερατολογίες.

Ειδικώς, στο Βερολίνο, από το ευ-
ρωπαϊκό πόλεμο, η περίφημη ευ-
στοκρατικές λεωφόροι Οδών Ντέ-
λιντεν (Δωφύρος Φίλλερν) και
Φριντριχστράσε (όδός Φρειδερίκου),
το βράδυ της παραμονής της Πρωτο-
χρονιάς, πλημμυρίζει από εύθυμους
Γερμανούς, από πάντων άριστοκράτες
και άξιωματικούς, οι όποιοι χοροπη-
δύσαν σαν δαιμονισμένοι, φωνάζον-
τας «Ποζίτ Νόβγιαρ» (Ευτυχές τ'
Νέον Έτος), και κάνοντας τα πιο
τρελλά και τα πιο παράξενα άσπεία
στος διαβάτες.

Μία χρονιά ο ίδιος ο Κρόμπριτς
βρισκόταν επί κεφαλής μιας πολυά-
ριθμης παρέας ανώτερων άξιωματι-
κών, οι όποιοι, φορώντας χοντό γαν-
τια πυγμαχίας, κατέφεραν άγριες
καπέλιες σ' όσους από τους διαδά-
τες έδωσαν να φορούν λόγχι από έ-
πιστόμο της ήμέρας, φιλιά καπέλλα.

Σε κάποια στιγμή μάλιστα ο Κρό-
μπριτς διέκρινε έναν κύριο που φο-
ρούσε έξαιρετικά ψυλό κι' επιβλητικό
καπέλλο και που βάδιζε με ύψος του-
λάχιστον πρίγκιπος. Καταχαρούμενος
ο διάδοχος του γερμανικού θρόνου,
έτρεξε άμέσως προς αυτόν και του
κατάφερε μια καπέλλια, με όλη του
τη δύναμη. Εφαρμόξ όμως, ο σύντρο-
φός του την άκουσαν να βγάξη ένα
ξεφωνιστό πόνου, και τον είδαν να
χροσηδών κουνώντας το χέρι του,
ένώ ο κύριος με το ψυλό καπέλλο ξε-
σπούσε σε σαρκαστικά γέλια.

Ο κύριος αυτός, ο όποιος είχε υ-
ποστεί παρόμοιες επιθέσεις και άλ-
λες χρονιές, είχε αποφασίσει να έ-
κδικηθί τους Πρωτοχρονιάτικους αυ-
τόδες φάρσες. Έβαλε λοιπόν και του
έβαλε επίτηδες ένα καπέλλο, με
μακρύ και μυτερό κορμί από μέσα.

Έτσι, καθώς ο Κρόμπριτς τον χτύ-
πησε, το χέρι του κατατρυπήθηκε απ'
τά κορμιά. Όστόσο, ο διάδοχος του
γερμανικού θρόνου, κατόπιν το πάθη-
μά του χωρίς να πη τίποτε.

Το βράδυ της παραμονής της Πρω-
τοχρονιάς του 1818, ο τότε πρίγκιπς
της Ουαλλίας, ο όποιος μετά δυό χρό-
νια ανακηρύχθηκε βασιλιάς, με το ό-
νομα Γεώργιος Άος, δειπνούσε μαζί
με τον άδελφό του και με τον έξ-
αδελφό του δούκα του Νόρφολκ. Τα
δυό άδελφία είχαν συναντηθεί από
πριν να μεθύσουν τον έαδελφό τους
και να σκαρώσουν έπειτα μία φάρσα
εις βάρος του. Τόν έβαλαν λοιπόν να
πιη τόσο πολύ, ώστε στο τέλος με
δυσκολία στεκόταν στα πόδια του.

Όστόσο ο δοξς σηκώθηκε, καλη-
νύχτισε τους έαδελφούς του και κα-
τέθηκε στην είσοδο του βασιλικού
περιπτέρου, όπου τον περιμενε το ά-
μαξί του. Μπήκε μέσα και διέταξε
τον άμαξά του να τον όδηγήσει στο
μέγαρό του. Άλλά ο άμαξάς του είχε
άντικατασταθεί από κάποιον άλλον.
της έμπιστοσύνης του πρίγκιπος της
Ουαλλίας, ο όποιος, αντί να όδηγήσει
την έμπιστοσύνη του πρίγκιπος της
Ουαλλίας, ο όποιος, αντί να όδηγήσει

Κατό το τέλος του συμποσίου, ό-
ταν όλοι οι καλεσμένοι είχαν πιεί τό-
σο, ώστε είχαν έρθει στο κέφι, ο
πρίγκιπς διέταξε ν' απολύσουν μέσα
στην αίθουσα έναν γιγαντώσμο ά-
γριόσκυλο που τον είχε φέρει επίτη-
δες από κάποιο κτήμα του.

Το τί έγινε τότε δεν περιγράφεται.
Ο σκύλος, αφού δάγκωσε στο χέρι
έναν ύπηρέτη, ώρμησε εναντίον των
ευγενών καλεσμένων και άρχισε να
έσχιζε με τα δόντια του τις κομψές
τουαλέτες των κυριών και τις βαρύ-
τιμες στολές των κυριών. Στο τέλος
μάλιστα ώρμησε και εναντίον του ί-
διου του πρίγκιπος της Ουαλλίας,
και του καταξέσχισε τα ρούχα, ως
ότου μερικοί απ' την ακολουθία του
κατορθώσαν να τον γλυτώσουν απ'
τά δόντια του.

Μία απ' τις συνηθισμένες και τις
πιο άγανημένες πρωτοχρονιάτικες
διασκεδάσεις του

Τάσου Μεγά-
λου Πέτρου, ή-
ταν να δειπνή-
τη βράδυ της
παραμονής μαζί
ν' έναν απ' τους
πιο σοβαρούς ύ-
πουργούς του, ό-
σοι όμως προη-
γουμένως τον έ-
βαζε να φορέσει
άμικρα επί στή-
που. Καθ' όλη
τη διάρκεια του
δειπνού, ο Τά-
σος προσφωνού-
σε τον συνά-
κριτό του «Πα-
τριάρχη» της
Ρωσίας, και ό-
ταν πηδ τον
μεθύσει, αναπα-
γόμυζε την
πολυθρόνα στην
όποια καθόταν

και τον κυριεύει κάτω. Έπειτα χτυ-
ποδσε τα χέρια του κι' άμέσως άνοι-
ξε η πόρτα της διπλανής αίθουσας,
στην όποια δειπνούσαν οι άλλοι άδελ-
φοί. Τότε οι τελευταίοι έβλεπαν τον
συνήθως σοβαρότατο ύπουργό παρια-
μένο στο πάτωμα, σε οίκατη κατό-
στασι απ' το μεθύσι.

Επίσης η άγανημένη πρωτοχρο-
νιάτικη διασκέδαση του βασιλέως
της Γαλλίας Καρόλου ΙΧ ήταν να
δινη στο παλάτι του, το βράδυ της
παραμονής, μία μεγάλη έσπερίδα
στην όποια καλούσε τους άδελφούς
του, τους μεριστάνες και όλο το άν-

θος της γαλλικής άριστοκρατίας.
Συγγρόνως όμως διέτασσε τους δια-
βυντάς των φυλακών να του στείλουν
δέκα επισημειωμένους λωποδύτες.

Τους λωποδύτες αυτούς ο Κάρολος
ΙΧ τους έμάζεψε σ' ένα ιδιαίτερο σα-
λόνι. Εκεί τους έδαξε να φορέσουν
στολές ευπατριδών κι' έπειτα τους
ακόρπιζε στις άλλες αίθουσες, αφού
προηγούμενως τους έλεγε ότι ήταν
ελεύθεροι να κλέψουν ό,τι μπορούσαν
από τους καλεσμένους. Έπειτα πη-
γαινε και καθόταν σε μία γωνία, απ'
την όποια απελάμβανε το θέαμα των
λωποδυτών που ζαλάφρωναν τους με-
ριστάνες, και από πάντων τις κυρίες,
απ' τα θαλάντριά τους και τα κομψή-
ματά τους.

Είς αντίλλαγμα της πρωτοχρονιά-
τικής αυτής απολαύσεως που του χα-
ρίζανε, ο Κάρολος ΙΧ χάριζε στους
λωποδύτες, που είχαν κλέψει και επί
πλέον την ελευθερία τους.

Με τον καιρό όμως οι περισσότεροι
απ' τους αδικούς και τους μεριστάν-
ες έαθλαν τί τους σκόρωνε ο βασι-
λέως. Γι' αυτό κάθε φορά που πηγαί-
νανε στην πρωτοχρονιάτικη βασιλική
έσπερίδα, φρόντιζαν να μη σορούν
πολύτιμα και να έχουν όσο το δυνατόν
λιγότερα χερίματα.

Περίφημη έμεινε στη ιστορία του
18ου αιώνα η φάρσα την όποια σκά-
ρωσε το 1797 ο Τάσος της Ρωσί-
ας Παύλος, στους βασιλείς της επο-
χής του, και με την όποια καταπα-
κούσε τους αδικούς και πολιτικούς
πολύτιμα και να έχουν όσο το δυνατόν
λιγότερα χερίματα.

Ο Γεώργιος Άος της Αγγλίας ως πρί-
γκιπς της Ουαλλίας.

Ο Τάσος είχε εξαποστείλει σ' όλες
τις πρωτεύουσες και τις μεγαλούπο-
λεις της Ευρώπης, στις όποιες εξέδι-
δαντο εφημερίδες, ανθρώπους του έ-
φοδιασμένους με σπαχίλλους, τους ό-
ποιους έπρεπε ν' άνοήξουν την παλα-
μόνη της Πρωτοχρονιάς, και να δη-
μοσιεύσουν στις εφημερίδες της επο-
μένης μία δήλωση του Τάσου, ή ό-
ποια ήταν κλεισμένη μέσα στους φα-
κέλλους αυτούς.

Έτσι, το πρωί της Πρωτοχρονιάς
του 1797, οι κάτοικοι όλων των με-
γαλούπολεων και πρωτευουσών της
Ευρώπης, διαβάσαν στις εφημερίδες
της ήμέρας μία μονομαχία του Τά-
σου Παύλου προς όλους τους βασι-
λείς. Στην πρόκλησή του αυτή ο
Παύλος έλεγε προς τους συναδέλφους
του ότι, αντί να παλαιπορούνε τους
λαούς των με πολέμους, τους καλού-
σε να λύσουν τις διαφορές τους υιο-
μαχώντας μεταξύ τους. Ένοείται ό-
τι κανένας βασιλιάς δεν δέχτηκε
την πρόκλησή του αυτή, ενώ όλος ο
κόσμος γέλασε με την καρδιά του.

Ο Τάσος της Αγγλίας ως πρί-
γκιπς της Ουαλλίας.

Ο Τάσος είχε εξαποστείλει σ' όλες
τις πρωτεύουσες και τις μεγαλούπο-
λεις της Ευρώπης, στις όποιες εξέδι-
δαντο εφημερίδες, ανθρώπους του έ-
φοδιασμένους με σπαχίλλους, τους ό-
ποιους έπρεπε ν' άνοήξουν την παλα-
μόνη της Πρωτοχρονιάς, και να δη-
μοσιεύσουν στις εφημερίδες της επο-
μένης μία δήλωση του Τάσου, ή ό-
ποια ήταν κλεισμένη μέσα στους φα-
κέλλους αυτούς.

Έτσι, το πρωί της Πρωτοχρονιάς
του 1797, οι κάτοικοι όλων των με-
γαλούπολεων και πρωτευουσών της
Ευρώπης, διαβάσαν στις εφημερίδες
της ήμέρας μία μονομαχία του Τά-
σου Παύλου προς όλους τους βασι-
λείς. Στην πρόκλησή του αυτή ο
Παύλος έλεγε προς τους συναδέλφους
του ότι, αντί να παλαιπορούνε τους
λαούς των με πολέμους, τους καλού-
σε να λύσουν τις διαφορές τους υιο-
μαχώντας μεταξύ τους. Ένοείται ό-
τι κανένας βασιλιάς δεν δέχτηκε
την πρόκλησή του αυτή, ενώ όλος ο
κόσμος γέλασε με την καρδιά του.

Ο Τάσος της Αγγλίας ως πρί-
γκιπς της Ουαλλίας.

Ο Τάσος είχε εξαποστείλει σ' όλες
τις πρωτεύουσες και τις μεγαλούπο-
λεις της Ευρώπης, στις όποιες εξέδι-
δαντο εφημερίδες, ανθρώπους του έ-
φοδιασμένους με σπαχίλλους, τους ό-
ποιους έπρεπε ν' άνοήξουν την παλα-
μόνη της Πρωτοχρονιάς, και να δη-
μοσιεύσουν στις εφημερίδες της επο-
μένης μία δήλωση του Τάσου, ή ό-
ποια ήταν κλεισμένη μέσα στους φα-
κέλλους αυτούς.

Έτσι, το πρωί της Πρωτοχρονιάς
του 1797, οι κάτοικοι όλων των με-
γαλούπολεων και πρωτευουσών της
Ευρώπης, διαβάσαν στις εφημερίδες
της ήμέρας μία μονομαχία του Τά-
σου Παύλου προς όλους τους βασι-
λείς. Στην πρόκλησή του αυτή ο
Παύλος έλεγε προς τους συναδέλφους
του ότι, αντί να παλαιπορούνε τους
λαούς των με πολέμους, τους καλού-
σε να λύσουν τις διαφορές τους υιο-
μαχώντας μεταξύ τους. Ένοείται ό-
τι κανένας βασιλιάς δεν δέχτηκε
την πρόκλησή του αυτή, ενώ όλος ο
κόσμος γέλασε με την καρδιά του.

Ο Τάσος της Αγγλίας ως πρί-
γκιπς της Ουαλλίας.

Ο Τάσος είχε εξαποστείλει σ' όλες
τις πρωτεύουσες και τις μεγαλούπο-
λεις της Ευρώπης, στις όποιες εξέδι-
δαντο εφημερίδες, ανθρώπους του έ-
φοδιασμένους με σπαχίλλους, τους ό-
ποιους έπρεπε ν' άνοήξουν την παλα-
μόνη της Πρωτοχρονιάς, και να δη-
μοσιεύσουν στις εφημερίδες της επο-
μένης μία δήλωση του Τάσου, ή ό-
ποια ήταν κλεισμένη μέσα στους φα-
κέλλους αυτούς.

Έτσι, το πρωί της Πρωτοχρονιάς
του 1797, οι κάτοικοι όλων των με-
γαλούπολεων και πρωτευουσών της
Ευρώπης, διαβάσαν στις εφημερίδες
της ήμέρας μία μονομαχία του Τά-
σου Παύλου προς όλους τους βασι-
λείς. Στην πρόκλησή του αυτή ο
Παύλος έλεγε προς τους συναδέλφους
του ότι, αντί να παλαιπορούνε τους
λαούς των με πολέμους, τους καλού-
σε να λύσουν τις διαφορές τους υιο-
μαχώντας μεταξύ τους. Ένοείται ό-
τι κανένας βασιλιάς δεν δέχτηκε
την πρόκλησή του αυτή, ενώ όλος ο
κόσμος γέλασε με την καρδιά του.

Ο Τάσος της Αγγλίας ως πρί-
γκιπς της Ουαλλίας.

Ο Τάσος είχε εξαποστείλει σ' όλες
τις πρωτεύουσες και τις μεγαλούπο-
λεις της Ευρώπης, στις όποιες εξέδι-
δαντο εφημερίδες, ανθρώπους του έ-
φοδιασμένους με σπαχίλλους, τους ό-
ποιους έπρεπε ν' άνοήξουν την παλα-
μόνη της Πρωτοχρονιάς, και να δη-
μοσιεύσουν στις εφημερίδες της επο-
μένης μία δήλωση του Τάσου, ή ό-
ποια ήταν κλεισμένη μέσα στους φα-
κέλλους αυτούς.

Έτσι, το πρωί της Πρωτοχρονιάς
του 1797, οι κάτοικοι όλων των με-
γαλούπολεων και πρωτευουσών της
Ευρώπης, διαβάσαν στις εφημερίδες
της ήμέρας μία μονομαχία του Τά-
σου Παύλου προς όλους τους βασι-
λείς. Στην πρόκλησή του αυτή ο
Παύλος έλεγε προς τους συναδέλφους
του ότι, αντί να παλαιπορούνε τους
λαούς των με πολέμους, τους καλού-
σε να λύσουν τις διαφορές τους υιο-
μαχώντας μεταξύ τους. Ένοείται ό-
τι κανένας βασιλιάς δεν δέχτηκε
την πρόκλησή του αυτή, ενώ όλος ο
κόσμος γέλασε με την καρδιά του.

Ο Τάσος της Αγγλίας ως πρί-
γκιπς της Ουαλλίας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο θυρωρός του ανακτόρου Κυπρίανι είχε απομείνει κατάπληκτος. Μά πριν προφτάσει να συνέλθη από τη σαστισμάρα του, είδε τον Κόκκινο Τζιλ και τους τρεις άλλους Άτσιγγανούς να μπαίνουν μέσα. Ώρμησε άμέσως έναντιόν τους για να τους εμποδίστη να προχωρήσουν. Συγχρόνως θέλησε να φωνάξει για να ζητήσει βοήθεια.

Μά δεν πρόφτασε να ανοίξη το στόμα του... Ο Κόκκινος Τζιλ, γρήγορος σαν αστραπή, τράβηξε το μαχαίρι του και το βύθισε στην καρδιά του δυστυχισμένου υπηρέτου. Ο οποίος σωριασμένος κάτω, χωρίς να βγάλει ούτε στεναγμό.

Ο δρόμος ήταν πειθαρχημένος στους κακούργους!

Δίκαια Θεέ!... Ο αφής, λοιπόν, τη μικρούλα Γουλιέλμινά να την αρπάζουν οι άπαιστοι αυτοί εγκληματίες και να της επιβάλουν τη μαρτύρια, που επέβαλαν άλλοτε σε φτωχή μητέρα της;... "Ω!... δὴ... τότες δοκιμασίες δεν επαναλαμβάνονται!... Άλλοιώς, η Μινιόν θ' αμφέβαλλε πειθαρχία την υπαρχεί τ' ουρανοῦ, τῆς ιδανικῆς της πατρίδας, και για τη δική σου, Θεέ!...

XV

Η ΠΑΛΗ

Φώναζε και τους άλλους! Πρόσταζε ο Κόκκινος Τζιλ έναν από τους άτσιγγανούς του.

Εννοῦσε τον πρώτο δούλο των συντρόφων του που περίμενε κοντά στο περίπτερο του θυρωρού. Άφου ή εἰσοδος ήταν πειθαρχημένη, έφαινε προτιμότερο να μπου, άμέσως πολλοί μέσα, για να αντιμετωπίσουν έτσι εύκολότερα κάθε εμπόδιο.

Ο άτσιγγανος βγήκε άμέσως έξω και σε λίγο ξαναγύρισε μαζί με πέντε άτομα, που κρατούσαν τα μαχαίρια τους στα χέρια. Έκλεισαν κατόπιν με προφύλαξη την πόρτα, εξασφαλίζοντας έτσι τον εαυτό τους από κάθε βοήθεια, που θα ερχόταν απ' έξω στους ενοίκους του ανακτόρου.

Επεί να μείνετε σκοποί! Είπε ο Κόκκινος Τζιλ σε δυο απ' τους συντρόφους του... Κι' όποιος φανεί από μέσα ή απ' έξω, ξεμπερδέψτε τον!... Καταλάβετε!... Και πόσο, έμπρός, σείς οι άλλοι!

Από δω! Από δω!... είπε η Σάββα, η οποία ήξερε σχεδόν, τράβηξε και σύροντας σχεδόν, τράβηξε μπροστά, κατά μήκος του τοίχου του περιπτέρου. Ένας-ένας, οι άλλοι άτσιγγανοί τη μιμήθηκαν και την ακολουθήσαν. Διέσχισαν έτσι τους κήπους, κρυμμένοι πίσω απ' τα πυκνά δέντρα κι' έφτασαν ως το παλάτι...

Την ίδια ώρα, ο Ζάν-Πώλ κι' ο

Φρίτζ έπαιζαν ζάρια, σε μια αίθουσα κάτω απ' το διαμέρισμα της Μινιόν, περιμένοντας ναρθή ή ώρα ν' αναλάβουν τη φρουρά τους. Έξαφν, ο Φρίτζ άκουσε κουνώντας κοντά στη σκάλα που οδηγούσε επάνω. Πέταξε άμέσως τα ζάρια του κι' άφροντας το σύντροφό του, έτρεξε έξω από την αίθουσα. Εκεί, στη βάση της σκάλας, βρήκε έναν καμαριέρη της Μινιόν...

—Τί είναι, τον ρώτησε.

—Τίποτε, απάντησε εκείνος. Ήρθε, μόνο, η γυναίκα του θυρωρού για να αναγγείλη στη σινιόρα Μινιόν μια επίσκεψη.

—Επίσκεψη, τέτοια ώρα; Έκανε ο Φρίτζ. Μήπως ήταν κανένας απεσταλμένος απ' τη βασίλισσα ή την πριγκίπισσα Γκρατσιόζα;

—Δεν ξέρω, απάντησε ο καμαριέρης. Η γυναίκα του θυρωρού δεν μου είπε τίποτε...

Μια άόριστη ανησυχία είχε κυριεύσει το Φρίτζ, κι' ανέθηκε τη σκάλα για να ρωτήσει μόνος του τη γυναίκα του θυρωρού, μόλις θα έβγαине απ' το δωμάτιο της Μινιόν, στο οποίο βρισκόταν τώρα. Σαν βρέθηκε στον αντίπαλο, στάθηκε σ' ένα παράθυρο, περιμένοντας την έξοδο της θυ-

ρωρού. Μά μόλις έφτασε μια ματιά έξω, έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή.

Το φάνηκε πως έδε να παρουσιάζεται μέσα απ' τα δέντρα και να χάνεται πάλι σ' αυτά μια ανθρώπινη σκιά. Τέντωσε άμέσως τα μάτια του και κύτταξε προσεχτικότερα, μά δεν κατώρθωσε να διακρίνει τίποτε...

Την ίδια στιγμή, βγήκε απ' το δωμάτιο της Μινιόν, η οποία, επειδή η Γουλιέλμινά είχε αποκοιμηθεί και φοβόταν μήπως ο παρακίχρος κρότος την ξυπνήσει, της είχε δώσει την εντολή να πάει απ' τη γρήζη ζητιάνα το κομπολόι και να την ευχαριστήσει εκ μέσου της.

Ο Φρίτζ την πλησίασε άμέσως και τη ρώτησε:

—Τί είναι, λοιπόν;

Η θυρωρός του μίλησε τότε για την επανεμφάνιση της ζητιάνας. Καθώς μιλούσε, ξανακατέβαινε, συνοδευμένη από το Φρίτζ στη σκάλα.

Έτσι βγήκαν μαζί ως την πόρτα. Εκεί, η θυρωρός, έτοιμάστηκε να ξαναγύρισε στο θυρωρείο της, ενώ ο Φρίτζ βύθισε έρευνητικά το βλέμμα του στα σκοτάδια... Και έξαφν, τότε

Μακρυά, δεξιά, του φάνηκε πως είδε δυο-τρεις ίσκιους να παρουσιάζ-

ζονται και να εξαφανίζονται. Μά αυτό έγινε τόσο γρήγορα, ώστε αμφέβαλλε κι' ο ίδιος γι' αυτό που είδε... Ώστόσο έπρεπε να βεβαιωθεί και, χωρίς να διστάση καθόλου, τράβηξε άποφασιστικά προς τους κήπους, ενώ η γυναίκα του θυρωρού ξαναγύριζε στο θυρωρείο της.

Σε λίγο έφτασε μπροστά σ' αυτό και, μη βλέποντας κανένα απ' έξω, υπέθεσε πως η γρήζη ζητιάνα κι' ο σύζυγός της θα βρισκόντουσαν μέσα. Έτοιμαζόταν να υπή στη περίπτωση, όταν, έξαφν, από μια σκοτεινή σκηνή γωνιά, ένας άνθρωπος ξεπήδησε και ώρμησε έναντιόν της σαν άγριόγατος.

—Πιέτρο! φώναξε περίτρομη, προσκαλώντας το σύζυγό της να τη βοηθήσει, το σύζυγό της, που δεν ήταν, παρά πτώμα.

Ο άγνωστος ύψωσε έναντιόν της το όπλισμένο του χέρι, ενώ με το άλλο προσπαθούσε να την φωλώσει. Η δυστυχισμένη γυναίκα θέλησε να το βάλει στα πόδια, μα την ίδια στιγμή έβ' άλλο άτομο παρουσιάστηκε πίσω της και την άρπαξε απ' τους ώμους:

—Βοήθεια! φώναξε η άμοιρη γυναίκα. Βοήθεια!

Μά δεν πρόφτασε να πη περισσότερο, γιατί ο πρώτος απ' τους άγνωστούς της έπνιξε τη φωνή, βυθίζοντας το μαχαίρι του στο λαιμό της.

Ο Φρίτζ, ώστόσο, άκουσε την κραυγή της άπογνώσεώς της... Τράβηξε άμέσως το μαχαίρι του, έβριξε μια ματιά γύρω του, χωρίς να ανακαλύψει τίποτε και κόνοντας μεταβολή, έτρεξε προς το θυρωρείο, γονιζοντας, ότι ο κίνδυνος βρισκόταν εκεί.

Αυτό ήθελεν κι' οι Άτσιγγανοί. που βρισκόταν στον κήπο: ν' άποφασίσουν άλλου την προσοχή τους. Βλέποντάς τον να τρέχει προς το θυρωρείο, άκουσαν πόσο τ' άνακτορο. Στην πλευρά αυτή του ακτοροῦ, υπήρχε μια σειρά παραθύρων που έβλεπαν σ' έναν έξωστη με κινονογραφία και μια πόρτα.

Όταν έφτασαν εκεί, η Σάββα, που πήγαινε πάντα μπροστά, φώναξε:

—Έδω!... Άπ' αυτή την πόρτα θα μπορούμε!...

—Μά είναι κλειστή! απάντησε ο Κόκκινος Τζιλ, σπρώχνοντάς την.

—Και τους λαστούς γιατί τους φέρουμε μαζί μας; είπε η γρήζη μέγισσα ένενευρισμένη.

—Μά, αν τους χρησιμοποιήσουμε, έκανε ο Τζιλ, τα έβλα θα τριέξουν και θα μας πάρουν ειδοί από μέσα. Μά άρα δεν μπορούμε να κάνουμε άλλως, άς δοκιμάσουμε...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, πήρε ένα λαστό κι' έγωσε την αλυσίδα άνοιχτη από τα δυο ποσάφωλα. Έσπρωξε κατόπιν μ' ελξη τη δύναμή του... Μά η πόρτα ήταν γερό και το έβλο άντιστεκόταν...

—Όλοι μαζί! πρόσταζε ο Τζιλ. Βοηθήστε με!...

Οι άλλοι άτσιγγανοί τον πλησίασαν... Μά την ίδια στιγμή, μια κραυγή δυνατή, τρομερή, που άντηχες πέρα για πέρα, διέκοψε τη νυχτερινή σιωπή. Η κραυγή αυτή προερχόταν από την άλλη πλευρά του ανακτόρου και έδινε το σύνθημα του κινδύνου σ' αυτούς, που τους άπειλούσαν οι άτσιγγανοί...

Ίδου, λοιπόν τι είχε συμβεί: Ο Φρίτζ τρέποντας, κόντασε πειθα να φτάσει στο θυρωρείο, όταν έξαφν το πόδι του σκόνταψε σ' ένα όγκο που κοίτοταν καταγής... Έσπρωξε κι' άναγνώρισε το πτώμα του θυρωρού. Παρ' όλη την ανόρεξία του, έννοιωσε ένα ρίγος να του περνάει το κορμί.

Μά πριν συνέλθει από τη φρίκη του, είδε έξαφν έναν άνθρωπο να ξεπετάγεται απ' το σκοτάδι, άριστερα του. Ο Φρίτζ με καταπληκτική ευκινησία στρεφόμενος κι' άπόφυγε το μαχαίρι του άγνωστου, που το διέβυθε έναντιόν του. Την ίδια στιγμή, όμως, ένας άλλος άγνωστος, ξεπετάχθηκε πίσω του με το μαχαίρι στο χέρι...

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ο Φρίτζ με μνήμες, τα κατάλαβε όλα. Οι δυο αυτοί άνθρωποι που προσπαθούσαν να τον δολοφονήσουν προδοτικά, είχαν κατορθώσει να μπου στο μέγαρο, χρησιμοποιώντας κάποια πανουργία, κι' είχαν δολοφονήσει το θυρωρό, έπωφελομένους της απουσίας της συζύγου του.

—Α!... άχρηστοι δολοφόνοι!... φώναξε. Κάνετε κιόλας την αρχή και θέλετε να συνεχίσετε σε μένα, στον καλό Φρίτζ!... Θα ιδούμε, λοιπόν!...

Και ώρμησε έναντιόν τους Άτσιγγανούς, που βρισκόταν πια κοντά του, με το σπαθί ύψωμένο. Μά αυτό, του έφυγε γλυτσώνοντας μέσα στο σκοτάδι κι' ο Φρίτζ άναγκάστηκε να κινή ένα πρόδημα στο πλάι για να ξεφύγει το μαχαίρι του άλλου Άτσιγγανού, ο οποίος, έρποντας στο έδαφος, άποπειράθηκε να τον χτυπήσει...

Από τον ύπουλο τρόπο, με τον οποίο οι αντίπαλοί του πολεμούσαν μαζί του, κατάλαβε πως είχε να κάνει με άτσιγγανούς, κατάλαβε πως η γρήζη ζητιάνα ήταν συνένοχός τους και κατάλαβε ακόμα, ότι ο στόχος τους ήταν η Μινιόν, ή η κόρη της.

Τότε, με την δυνατή φωνή του, φώναξε:

—Στά όπλα!... Στά όπλα, Ζάν-Πώλ!... Στά όπλα, όλοι μέσα στο παλάτι!...

Αυτή ήταν η τρομερή σαν τον κεραυνό φωνή, που είχαν άκουσει οι Άτσιγγανοί.

Ο Ζάν-Πώλ, ο οποίος την άκουσε κι' αυτός μέσα στα άνακτορα, άναπήδησε μουγκρίζοντας... Έτρεξε άμέσως προς την πόρτα και την άνοιξε φωνάζοντας:

—Φρίτζ έρχομαι!... Βάστα καλά!... Στά όπλα, όλοι!...

Και, περνώντας τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, ώρμησε για να βοηθήσει το σύντροφό του...

Το σύνθημα του κινδύνου, που

είχε δώσει ο Φρίτζ, είχε φτάσει ως τα επάνω πατώματα του ανακτόρου, σκορπίζοντας σ' αυτά την ταραχή. Αυτό που όλοι φοβόντουσαν από καιρό, συνέβαινε τώρα: το άνακτορο Κυπρίανι — στο οποίο μια γυναίκα πονεμένη και το παιδί της είχε ζητήσει άσυλο — ύφισατο έπίθεσι...

Κι' άμέσως, κραυγές, επικλήσεις, όδρυθος θημάτων, τρεξίματα, άντηχσαν στη άπέραντη κατοικία...

Μά προς ποιο μέρος ήταν ο κίνδυνος... χωρίς άλλο, από την μεριά που είχε άκουσει ή κραυγή... Και όλοι έτρεχαν προς το μέρος αυτό.

Ένωματάξ, ο Ζάν-Πώλ, διασχίζοντας με τεράστιους πήδους το έδαφος, είχε έφουλαχτεί κι' έφτασε σαν κεραυνός στο μέρος όπου ο Φρίτζ μαχόταν με τους δυο Άτσιγγανούς...

Μέσα σε μια στιγμή ρίχτηκε στον έναν απ' αυτούς και πριν προφτάσει εκείνος να προφυλαχτεί, τον τρύπησε πέρα για πέρα με το σπαθί του...

Ο Άτσιγγανός έθγαλε ένα σπριγγό στεναγμό και σωριαστηκε κάτω... Ξεπρεσλαμένος, τότε, απ' το σόδο του ο άλλος Άτσιγγανός, το έβγαλε στα πόδια, ακροφάωσε στο κηλί-δωμα και πήδησε έξω... Οι δυο ήρωοί, άκουσαν έναν ύποχωρο κρότο...

Ο δολοφόνος, μέσ' την τρομάρα του, είχε πηδήσει στα τυφλά, με κίνδυνο να σπάσει τα κόκαλά του...

Ο Κόκκινος Τζιλ, η Σάββα κι' οι άλλοι άτσιγγανοί, είχαν άκουσει τις κραυγές, ή όποιες, μέσ' από το άνακτορο, άπαντούσαν στο σύνθημα του κινδύνου, που είχε δώσει ο Φρίτζ, και κατάλαβαν, ότι δεν υπήρχε πειθα έλπίδα να πετύχουν με ξαφνίσμα το κέλυο τους.

Μά συγχρόνως πρόσεξαν, ότι έλος αυτός ο θόρυβος διευθυνόταν προς

την άλλη μεριά του ανακτόρου Κυπρίανι, προς το μέρος, δηλαδή, απ' το οποίο είχε δοθεί το σύνθημα.

—Οι σύντροφοί μας, φαίνεται, δεν τα κατάφεραν καλά, είπε ο ένας απ' τους Άτσιγγανούς.

—Τόσο το χειρότερο γι' αυτούς! απάντησε ο Κόκκινος Τζιλ. Έτσι, θα μάθουν να μην είναι άδελφοί... Βοηθήστε με, τώρα, έδω, για να μπου μεσα!...

Ήθελε να έπωφεληθεί του θορύβου που γινόταν στο μέγαρο για να παραβιάσει την πόρτα, χωρίς οι άνωθροί της Μινιόν νάντιληφθούν τίποτε.

Ο λαστός χωνόταν όλοένα και πιο μέσα!...

—Χό!... Έκανε ο Τζιλ. Βάλτε, παιδιά, βλη σας τη δύναμη!...

Δέκα χέρια έπιασαν, τότε, μαζί το λαστό, τον έσπρωξαν, καταβάλλοντας μια υπερτάτη προσπάθεια, κι' ή πόρτα σωριαστηκε με μιάς κάτω...

Η Σάββα ώρμησε πρώτη μέσα. Ο Τζιλ κι' οι άλλοι Άτσιγγανοί την ακολουθήσαν.

Ο τελευταίος άς μείνη έδω! πρόσταζε ο Τζιλ. Άν παρουσιαστεί άναγκη, θα πάη να φωνάξει και τους άλλους και θ' ανέβη επάνω μαζί τους...

Μέσα στο δωμάτιο της η Μινιόν νανούριζε με λαχτάρα τη Γουλιέλμινά, όταν, έξαφν, ή νέα μητέρα άκουσε τη φωνή του Φρίτζ.

—Αυτοί! τραύλισε ή φτωχή μά-τους. Αυτοί!...

Η λέξις «αυτοί» δεν έλεγε τίποτε... Καί, όμως, στο στόμα της Μινιόν έπαιρνε άπέραντη σημασία... Αυτοί ήταν οι άνθρωποι του εγκλήματος, οι κακούργοι, που όπλιζε κάθε τόσο έναντιόν της ή τρομερή έλξη της, ή Μαλφιερά.

Ο Λαέρτης, γονατισμένος μπροστά στη Φιλίνη, της μιλούσε τρυφερά λόγια.

Η Μινιόν σωριαστηκε γονατιστή πλάι στην κούνια, ένωσε τα χέρια της με συντριβή επάνω στο στήθος της, φωνάζοντας σπαραχτικά:

—Γουλιέλμινά!... Παιδί μου... Παιδί μου...

Έπειτα σηκώθηκε κι' άρπαξε την κόρη της μέσα στην άγκαλιά της, σφιγγοντάς την στο στήθος της... Το βλέμμα της, γεμάτο άγωνία, κύτταζε προς όλες τις πόρτες...

Η Μινιόν ήταν όλομόναχη... Και οι Άτσιγγανοί με τα μαχαίρια τους στα χέρια, άνέβαιναν... Ο Φρίτζ και ο Ζάν-Πώλ, οι πιστοί και άκοιμητοί φύλακές της, βρισκόντουσαν άλλου...

Ο άρρωστωμένος Ουδέβερος, βρισκόταν σ' ένα εξάρτημα του ανακτόρου, κανονίζοντας με τους έπιστάτες διάφορες λεπτομέρειες της ύπηρεσίας...

Ο γενναίος Λαέρτης κατοικούσε στο επάνω πάτωμα του πύργου και σε άλλη πτέρυγα...

—Και είμαι μόνη! ψιθύρισε μ' άπέραντη άπόγνωση η Μινιόν.

—Όχι, Μινιόν, δεν είσαι μόνη, της είπε. Η γιγνή έρχεται να προστατέψη κι' αυτή το έγγόνι της!...

Ήταν ή μητέρα του Γουλιέλμου Μάιστερ.

Η δυο γυναίκες, ή δυο μητέρες άλλάξαν ένα ύπερογο βλέμμα και δεν έπαιαν λέξι. Μέσα στα βλέμματά τους έλαμπε ή άπόφασι της θυσίας...

...Ο Λαέρτης, γονατισμένος τη στιγμή εκείνη, μπροστά στη Φιλίνη, της ψιθύριζε τρυφερά λόγια, όταν, έξαφν, άνασκήρτησαν κι' οι δυο τους...

—Φιλίνη, άκουσε; είπε ο Λαέρτης. Φωνάζουν... Είην ή φωνή του Φρίτζ... του καλού μας Φρίτζ, ο οποίος ζητάει βοήθεια... Γίνετα έπίθεσις, κατά του ανακτόρου... Επίθεσις προμελετημένη, άσφαλως, από καιρό... Τα όπλα μου, Φιλίνη, το σπαθί μου!... "Ω!... Η Μάιστερ!... Η Μάιστερ τα κάνει όλ' αυτά!...

Η Φιλίνη, κλονιζόμενη, έσπρωξε με μνή της το έξος του ποιητού συζύγου της... Και το πό παρουσίασε χλωμή με άποφασιστική, βουία με τις στωικές αυόγους των περασμένων χρόνων, ή όποιες, με την καρδιά συντριμμένη, με κατακινώντας τον πόνο τους, προσέφεραν μόνες τους τα όπλα σ' αυτούς που πήγαιναν ίσως να σκοτωθούν...

Το χέρι της γοητευτικής νέας άπλώθηκε προς το στήθος της: εκείνος το φίλησε και ώρμησε προς τους διαδόχους...

—Λαέρτη, τα πιστόλια σου, πάρε! φώναξε έκτεντικά ή Φιλίνη.

Μά ο γενναίος ποιητής δεν την άκουσε... Έτρεχε, γιατί φοβόταν, μήπως φτάσει άργα...

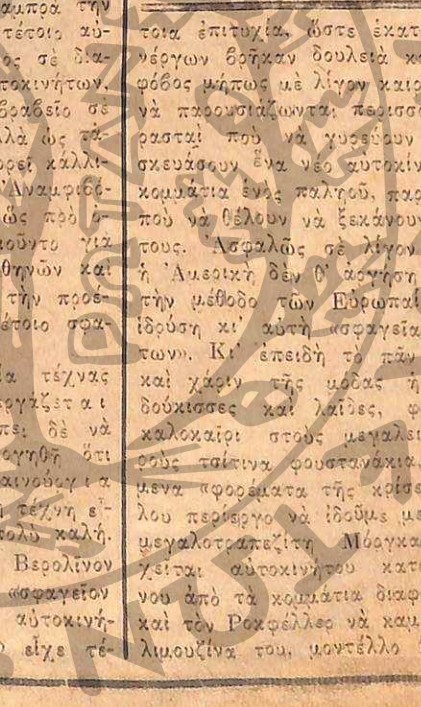
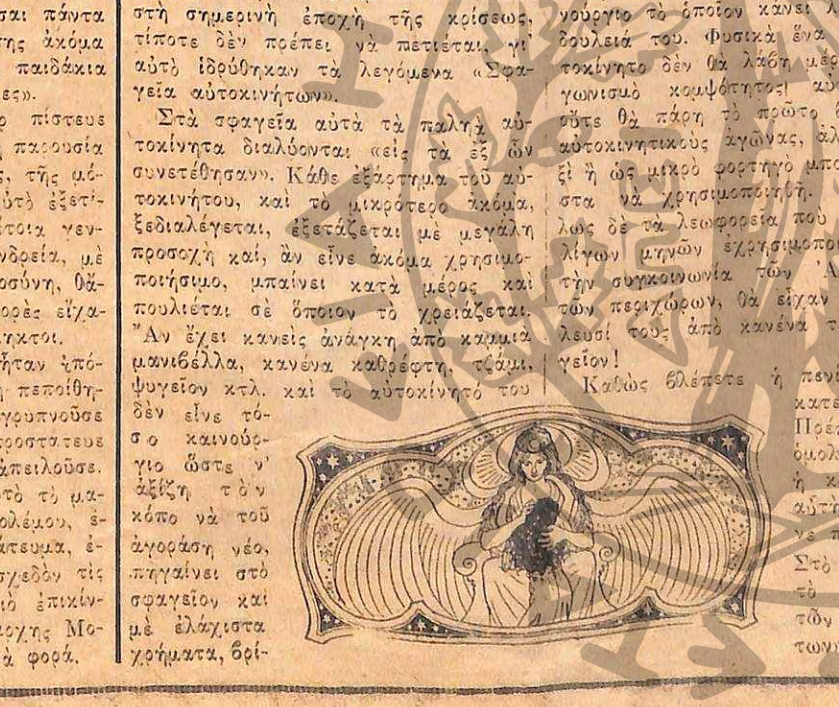
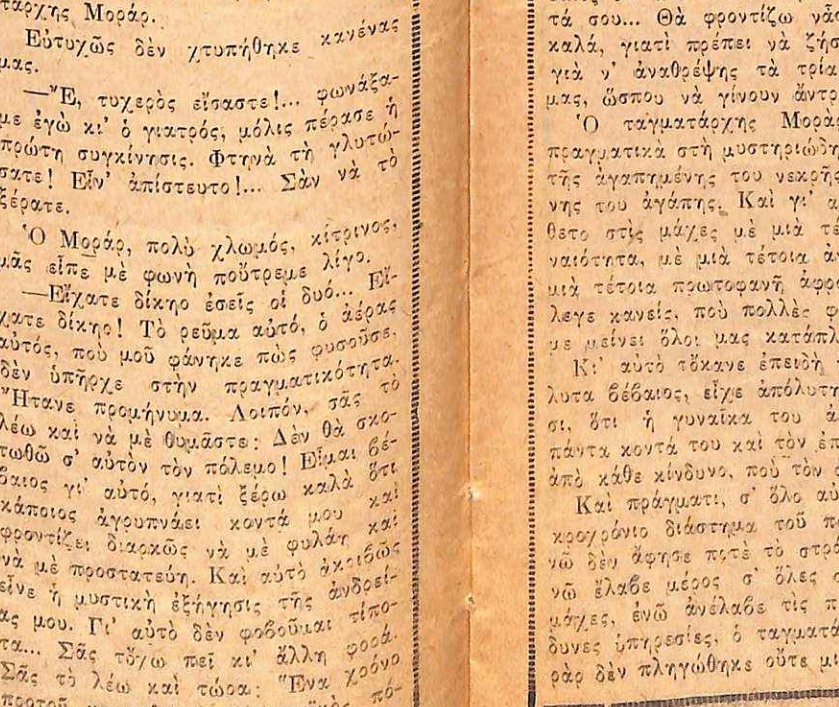
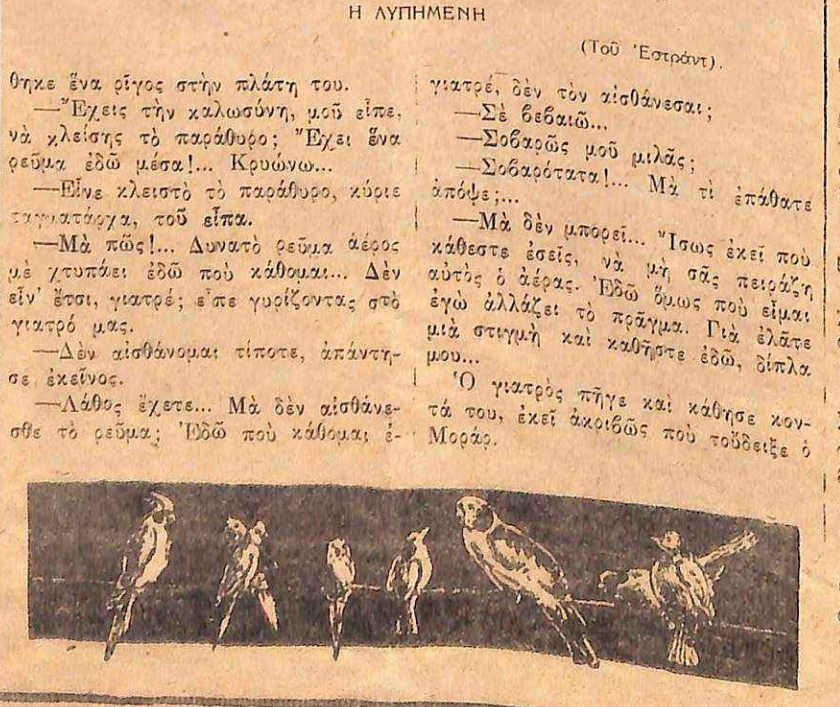
Τώρα, οι θόρυβοι άκουρόντουσαν από το εσωτερικό της άκείαντας κατοικίας... "Ω! έπρεπε να τρέξει γρήγορα κοντά στη Μινιόν!...

...Την ίδια ώρα κι' ο γέρο Ουδέβερος είχε άκουσει την κραυγή του κινδύνου στο ύποστατικό του μεγάρου, όπου βρισκόταν...

Ο πιστός υπηρέτης, στο μόγκρημα της καταιγίδας, άνώρθωσε το λευκό του κεφάλι.

(Ακολουθεί)

είχε τέ- λιμουζίνα του, μοντέλλο

Η ΣΥΜΠΛΩΣΗ Κ' Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Πώς ο βασιλεύς Γεώργιος Ε' διέφευγε τον ίδιο τον έαυτό του. Η αγάπη του προς το σκύλο του Μπόμπ. Πώς ο Μπόμπ του πήγαινε κάθε πρωί στο κρεβάτι του τους «Τάιμς». Η εξαφάνισή του Σνίπ και η περιπλανήσεις του. Τέ... και μνητήριο των σκύλων της βασιλικής οικογενείας. Η λατρεία του πρίγκιπος της Ουαλλίας στα τρία σκυλιά του. Η τρέλλες της Κόρας. Πώς πέθανε η Βικτωρία, έχοντας κλάϊ της το αγαπημένο της σκύλι.

Ο Βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος

Ο σημερινός βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος Ε' είχε δηλώσει κατηγορηματικά, πριν από λίγο καιρό, ότι δεν θα ξαναπαίρνε ποτέ πάλι σκύλι. Ο θάνατος του αγαπημένου του Σνίπ, τον λύπησε τόσο πολύ, ώστε αποφάσισε να μην υφιστάσθαι πείρα σε άλλο σκύλι, για να μη ξαναδοκιμάσει τον ίδιο πόνο, χάνοντας το. Ωστόσο, ο καλός αυτός μονάρχης δεν μπόρεσε να καταπνίξει τη μεγάλη αγάπη του για τα συμπληρωτικά αυτά τεταμένα—και σήμερα, ένα χαριτωμένο σκυλάκι τερνιέ, ο Μπόμπ, αντικατάστησε στην καρδιά του 'Αγγιλου 'Ανακτορ των Αλφιντόντ Σνίπ.

Δεν θα ήταν υπερβολικό να έλεγαν κανείς ότι η αγάπη όλων των μελών της αγγλικής βασιλικής οικογενείας προς τα σκυλιά, αποτελεί ανέκαθεν ένα φαινόμενο παθολογικό σχεδόν! Είναι γνωστό με πόση αυστηρότητα τηρούνται στην Αγγλία οι νόμοι και οι κανονισμοί, ενώπιον των οποίων υποκύπτουν κι αυτά ακόμα τα μέλη της βασιλικής οικογενείας. 'Ε! λοιπόν, ο βασιλεύς Γεώργιος, καθόλου και ο πρίγκιπας Ουαλλίας, σιδηροδρομική και καταρριφθή ή διεθνής σιδηροδρομική διατάξεις, που απαγορεύει τη μεταφορά σκύλων μέσα σε επιβατικά βαγόνια. Ο Αυτοκράτορας πατών των 'Ινδιών παίρνει μαζί του τον Μπόμπ και σ' αυτή την ειδική βασιλική αυταρχοκρατία!...

Κάθε πρωί, ο Γεώργιος κάνει ένα περίπατο στο πάρκο των ανακτορών του Βαυινγκ, συνοδευόμενος πάντοτε από τον Μπόμπ.

Το σκύλι αυτό φαίνεται να έχει επιγνώση της εξαιρετικής έννοιας που απολαμβάνει εκ μέρους του βασιλέως—και δεν επιτρέπει σε κανένα άλλον να δείχνει μεγάλη οικειότητα με τον χείρ του...

Κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσει, ο Γεώργιος, ο Μπόμπ του πηγαίνει την εξομολογία του, τους «Τάιμς», που τους κρατάει με προσοχή ανάμεσα στα δόντια του, κουνώντας συγχρόνως την ουρίσ του. Ο κύριος να εκτελέσει, την υπηρεσία αυτή, που του δίνει το δικαίωμα να περπατήσει στο κρεβάτι του κυρίου του, να βοηθήσει να βάλει τα πόδια του, να βοηθήσει να βάλει τα πόδια του, να βοηθήσει να βάλει τα πόδια του...

Ο βασιλεύς, βλέποντας, φροντίζει να έχει στο υπνοδωμάτιό του, δίπλα στο κρεβάτι του, κι ένα κουτί με χάρτι, για να αφήσει τον Μπόμπ για την προθυμία με την οποία του πηγαίνει την εξομολογία του.

Κι ο προκατόχος του Γεωργίου στο θρόνο της Αγγλίας, ο 'Εδουάρδος Ζ', έφερε την ίδια αγάπη προς τα σκυλιά.

Ο Κάιζαρ, το περίφημο σκύλι του, είχε κρεμασμένο από το λαιμό του ένα κολλί με την εξής πρωτότυπη επιγραφή:

«Είμαι ο Κάιζαρ, ο σκύλος του βασιλέως».

Στο λαιμό του Μπόμπ όμως δεν υπάρχει τέτοιο κολλί. Το ίδιο συνέβαινε και με τον Σνίπ, τον προκατόχο του... στην καρδιά του Γεωργίου.

Μια μέρα—περασμένα πολλά χρόνια—από τότε—κατέβηκε ξαφνικά στο Σνίπ να κάνει ένα περίπατο εκδρομικό. Τό έσκυψε, λοιπόν, από τ' ανάκτορα του Ουίνδσορ, περνώντας μέσ' από τα πόδια των σκοπών, οι οποίοι αναστάσσαν όλη την ανακτορική φρουρά για να συλλάβει το δραπέτη!

Χαμένοι, όμως, πήγαν οι κόποι τους.

Ο Σνίπ εξαφανίστηκε σαν βολίδα. Και όποτε από άρκετών ωρών δημοκρατικό περίπατο στους δρόμους της αγγλικής πρωτεύουσας, κατέληξε σ' ένα βιβλιοπωλείο. Ο καταστηματάρχης τον παρέδωσε σ' ένα πόλι...

Ενα σκύλι το βασιλέως 'Εδουάρδου Ζ'. Έχει μείνει αλφεινός, σ' άνακτορα, εξ αίτια μιας κωμικοτραγικής περιπέτειας, στα χρόνια της αγγλικής Αύλης. Μια μέρα, ενώ ο πρωθυπουργός Τσάμπερλιν παρουσιάζεταν επίσημα ενώπιον του βασιλέως, το σκύλι αυτό—γνωστό στον γαίτο—βούρσε κατά των οπισθίων του σοβάρου πολιτικού άνδρα και του έσπασε και το έσχισε το παντελόνι στο μέρος ακριβώς που κρεμόταν από το λαιμό του.

Τέλος, κατόπιν πολλών αναζητήσεων, ο Σνίπ βρέθηκε στην κλωδα του μπάνιου, παρά με μερικά πληρώματα του θρόνου, τα οποία έσπευσαν να θανατωθούν.

Ανεξάρτητα όμως από αυτή την απάτη, ο Σνίπ αγαπούσε πολύ τον κύριό του.

Θα θυμάσαστε, όμως, ότι πριν από τρία περίπου χρόνια, ο βασιλεύς Γεώργιος

είχε αρρωστήσει βαριά, μέχρι του σημείου να χάσουν οι γιατροί κάθε ελπίδα για τη σωτηρία του. Ο Σνίπ έδειξε τότε σημεία μεγάλης λύπης. Περνούσε όλη τη νύχτα άγρυπνος έξω από την πόρτα του δωματίου, μέσα στο οποίο χαροπαλώς ο 'Αναξ, "Όταν, τέλος, ο Γεώργιος έγινε καλύτερα κι οι αλβικοί έπέστρεψαν στο Σνίπ να μπει στο δωμάτιο, το πιστό σκύλι έβδολώσε τη χαρά του χαρίζοντας τόσο δυνατά ώστε... τον ξανόγαλαν έξω για να μη ενοχλή τον ασθενή.

Ο Γεώργιος είχε, εκτός από τον Σνίπ, και τον Τζακ, ένα άλλο σκύλι για το οποίο έννοιωθε ξεχωριστή συμπάθεια. Ο Τζακ έζησε δέκα ακριβώς χρόνια. Λίγο πριν από το θάνατό του, είχε αδυνατίσει τόσο πολύ, ώστε λιποθυμούσε κάθε φορά που έβλεπε ένα φίλικό του πρόσωπο.

Την τελευταία φορά που εδε το Γεώργιο, έλασε τις αισθήσεις του—για να μη ξαναοίσει πάλι τα μάτια του...

Ο Τζακ και ο Σνίπ... αναπαύονται σήμερα στον πόρο του Σάντεργχαμ, σ' ένα μικρό κοιμητήριο όπου ενταφιάζονται όλα τα ευνούχισμένα σκυλιά της βασιλικής Αύλης...

Ενα σκύλι το βασιλέως 'Εδουάρδου Ζ'. Έχει μείνει αλφεινός, σ' άνακτορα, εξ αίτια μιας κωμικοτραγικής περιπέτειας, στα χρόνια της αγγλικής Αύλης. Μια μέρα, ενώ ο πρωθυπουργός Τσάμπερλιν παρουσιάζεταν επίσημα ενώπιον του βασιλέως, το σκύλι αυτό—γνωστό στον γαίτο—βούρσε κατά των οπισθίων του σοβάρου πολιτικού άνδρα και του έσπασε και το έσχισε το παντελόνι στο μέρος ακριβώς που κρεμόταν από το λαιμό του.

Τέλος, κατόπιν πολλών αναζητήσεων, ο Σνίπ βρέθηκε στην κλωδα του μπάνιου, παρά με μερικά πληρώματα του θρόνου, τα οποία έσπευσαν να θανατωθούν.

Ανεξάρτητα όμως από αυτή την απάτη, ο Σνίπ αγαπούσε πολύ τον κύριό του.

Θα θυμάσαστε, όμως, ότι πριν από τρία περίπου χρόνια, ο βασιλεύς Γεώργιος

είχε αρρωστήσει βαριά, μέχρι του σημείου να χάσουν οι γιατροί κάθε ελπίδα για τη σωτηρία του. Ο Σνίπ έδειξε τότε σημεία μεγάλης λύπης. Περνούσε όλη τη νύχτα άγρυπνος έξω από την πόρτα του δωματίου, μέσα στο οποίο χαροπαλώς ο 'Αναξ, "Όταν, τέλος, ο Γεώργιος έγινε καλύτερα κι οι αλβικοί έπέστρεψαν στο Σνίπ να μπει στο δωμάτιο, το πιστό σκύλι έβδολώσε τη χαρά του χαρίζοντας τόσο δυνατά ώστε... τον ξανόγαλαν έξω για να μη ενοχλή τον ασθενή.

Υδάκ-Χάουζ. Ίδου τι άρρηστια σχετικά ο διάσημος ζωγράφος Μπίνκ στον οποίο ο πρίγκιπς άνιέσσε να κάνει τα... πορτρέτα των σκυλιών του:

Κάθε φορά που ο πρίγκιπς της Ουαλλίας έπιστρέφει στο δωμάτιό του, τα τρία σκυλιά έρχονται επάνω του και δεν τον αφήνουν ήσυχο αν δεν παίξει λίγο μαζί τους. Μια μέρα, ενώ ζωγράφιζε την Χελίς, στα άνακτορα του αγίου Ιακώβου, είδα, ξαφνικά, την Κόρα και τον Τζών, που καθόντουσαν μπρός σ' ένα παράθυρο, να τεντώνουν τ' αυτιά τους και να έρμουν προς την πόρτα, κουνώντας με μανία την ουρά τους. Κι' αυτός ακριβώς ο Τζών, άφησε την «πόλη» του κι έτρεξε να τους συναντήσει.

«Έφτασε το αυτοκίνητο του πρίγκιπος, μου έξηγγε ένας υπάλληλος. Τα σκυλιά αυτά ξεχωρίζουν το θόρυβο που κάνει το αυτοκίνητό του απ' όλους τους άλλους θορύβους.

Η Κόρα, το μεγαλύτερο στα χρόνια από τα σκυλιά, κοιμάται σε μια άκρη του κρεβατιού του κυρίου της. Ο διάδοχος την παίρνει κάπου-κάπου μαζί του στα εναέρια ταξίδια του. Φροντίζει μάλιστα να της κατασκευάσει ειδικά ματογυμνάσια για να προστατεύονται τα μάτια της! Παρ' όλα αυτά, η Κόρα είναι άτακτη και απειθαρχητή. Κάθε φορά που ο κύριός της κάνει ταξίδια με το σιδηρόδρομο, η χαριτωμένη αυτή σκυλίτσα έξαφανίζεται στους σταθμούς τη στιγμή ακριβώς που το τρένο έινε έτοιμο να ξεκινήσει. Πολλές φορές, ο πρίγκιπς της Ουαλλίας αναγκάστηκε να κατέβη από το βαγόνι και να τρέξει σαν τρελλός να βρει την Κόρα...

Η Κόρα δεν ανέχεται πάλι στην πρώτη της μέριττα και γι' αυτό της έινε δύσκολο να βρεθεί το βράδυ μ' ένα πήδημα στο ψηλό κρεβάτι του κυρίου της. 'Ε! λοιπόν η αγάπη του διαδόχου για τη σκυλίτσα αυτή έινε τόσο μεγάλη, ώστε ο πρίγκιπς έφτιαξε μια μικρή κλωδα που την τοπέσσειν κάθε βράδυ στο κρεβάτι του, για να μπορεί η Κόρα ν' ανεβαίνει πάνω, χωρίς και να κουνιολοιέται στην αγαπημένη της γωνία.

Ο πρίγκιπς της Ουαλλίας κληρονόμησε την εξαιρετική αυτή λατρεία για τα σκυλιά από τη γιαγιά του, τη βασίλισσα 'Αλεξάνδρα, η οποία είχε ιδρύσει και το ειδικό κοιμητήριο για τους σκύλους της βασιλικής οικογενείας. Κάθε μέρα τάξε μόνι της με χαριτωτά αγαπημένα της ζώα, που άκουσχαλούσαν για την περιποίησή τους πολυπληθές προσωπικό.

Και η ιστορική βασίλισσα Βικτωρία λάτρως τα σκυλιά. Όταν πέθανε, είχε 83 σκυλιά. Ο Φίλ, ο μάλιστα, ο ευνούχος της, βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ενώ η βασίλισσα της Αγγλίας παρέδιδε την τελευταία πνοή της...

Η αγάπη του σημερινού διαδόχου της Αγγλίας για τα σκυλιά έινε ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά του χαρακτήρος του. Τα τρία αγαπημένα του σκυλιά, η Κόρα, ο Χελίς και ο Τζών, ζουν κοντά του στο

ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΙΡΒΕΝ

Γιατί ο Βολταίρος έγινε δημοφιλής στη Γαλλία. Η τρέλλα της 'Ελισάβετ Σιρβέν. Οι εξωφρενισμοί της και η απόδρασίς της απ' το σπίτι της. Πώς βρέθηκε πνιγμένη σ' ένα πηγάδι. Η καταδίκη των αδών γονέων της. Μια θανατική εκτέλεσις που έγινε ειρηνικά. Πώς ο Βολταίρος επέτυχε την άδωσι των καταδίκων, κτλ.

Ο Βολταίρος.

ΤΑΝ ο περίφημος Γάλλος φιλόσοφος Βολταίρος, πηγε το 1778 στο Παρίσι, λίγους μήνες πριν πεθάνει, ο λαός τον υποδέχτηκε με τέτοιο τρελλό ενθουσιασμό, ώστε, λόγω του μεγάλου συνωστισμού, συνέβησαν και άρκετα δυστυχήματα.

Οι μανιμένοι όμως από τον ενθουσιασμό θυμωσάσαν, δεν φώναζαν, όπως θα ήταν φυσικό: «Ζήτω ο μεγάλος φιλόσοφος!» ή «Ζήτω ο μεγάλος ποιητής!», αλλά «Ζήτω ο υπερασπιστής των Σιρβέν!».

Πραγματικά, όπως συμβαίνει πολύ συχνά, ο Βολταίρος την μεγαλύτερη δημοτικότητα του δεν την είχε αποκτήσει τόσο χάρη στα άριστολογηματικά έργα του, όσο χάρη σε μια πολυκόρη δική, στην οποία αυτόκλητος ο ένοχος φιλόσοφος είχε αναλάβει την υπεράσπισιν των κατηγορουμένων. Η δική αυτή ήταν της οικογενείας Σιρβέν.

Στις 4 Ιανουαρίου του 1762 άρχισε στην πόλη Τάρν η δική της οικογενείας του ζεύγους Σιρβέν, την οποία προκάλεσε η ανακάλυψη μέσα σ' ένα πηγάδι του ποταμού της κώρης των, 'Ελισάβετ.

Η οικογένεια Σιρβέν, η οποία κατοικούσε στο Καστρέ—μια γαλλική κομπολι—ήταν διαμετρομενική και άπτελειτο από τον πατέρα, τη μητέρα και τα τρία τους κορίτσια, το μικρότερο των οποίων ήταν η 'Ελισάβετ, νέα 22 χρόνων, κατά την εποχή του μυστηριώδους θανάτου της.

Στις 6 Μαρτίου 1760, το μεσημέρι, η 'Ελισάβετ εξαφανίστηκε εντελώς: ξαφνικά απ' το πατρικό της σπίτι. Ένώ άλλα μέλη της οικογενείας έτρωγαν, είχε βγει, λέγοντας ότι πήγαινε να πάρει απ' την κουζίνα ένα ποτήρι, και δεν είχε ξαναπαρουσιαστεί. 'Επί επτά ώλελερες ώρες την αναζητούσαν οι δικοί της και είχαν απελπιστεί ότι θα την εύρισκαν, όταν έβρεξαν τους είδοσαν ότι η 'Ελισάβετ βρισκόταν σ' ένα μοναστήρι καλογριών. Οι γονείς της πήγαν και την παρέλαβαν από εκεί.

Ωστόσο, από λίγες μέρες ή φωταχί νέα έλασε έντελως τα λογικά της, και έινε ολοφάνερα δείγματα παραφροσύνης.

Μιλώντας με τους άγγέλους, έβγαζε όλα τα ρούχα της και έινε ολόγυμνη, έλεγε τα πιο τρελλά λόγια, και έινε ολοφάνερα δείγματα παραφροσύνης.

Η κατάσταση της μάλιστα χειροτέρεψε τόσο πολύ, ώστε, έπειτ από

λίγους μήνες, η 'Ελισάβετ είχε καταντήσει σωστό φάντασμα απ' την ιδιότητα.

Καταβόρβιζε κάθε άκαθαρσία που έβρισκε μπροστά της, έβγαζε κάθε τόσο άγριες κραυγές, έσπαζε και έσχιζε ό,τι έπεφτε στα χέρια της, και άλλως πάλι έσποδσε σε υστερικά γέλια, λέγοντας πως ήταν τρισευχαρισμένη, γιατί παντού ήταν κάποιον πλούσιο άριστοκράτη.

Η περιποίησις, με τις έποιες την περιέβαλαν οι γονείς της, δεν έφεραν κανένα απολύτως αποτέλεσμα. Κάθε μέρα η 'Ελισάβετ πάθαινε κρίσεις που βαστούσαν ώρες ολόκληρες, και, κατά την διάρκεια των οποίων, έβγαζε τρομαχτικά ουρλιαξίματα, συνοδευόμενα από φοβερούς σπασμούς.

κατέβασε κατόπιν στη δική, ν' άγκαλιάσει μερικά πρόβατα και να παίξει μαζί τους, σαν να ήταν άνθρωποι.

Επίσης, στις 15 Δεκεμβρίου 1761, μερικοί χωρικοί την είδαν να πηγαίνει γυμνή στο πηγάδι του Σαιντ-Αλμύ, ενός χωριού που βρισκόταν κοντά στο Καστρέ. Κότταξέ μέσ' στο πηγάδι κι' έκανε διάφορους μορφαμούς. Από τότε κανείς δεν την έβλεπε πάλι.

Από την πρόχειρη εξέτασι του πτώματος από τις αστυνομικές αρχές, δεν έινε καμιά άμφιβολία ότι η 'Ελισάβετ Σιρβέν, σε μια κρίσι της τρέλλας της είχε ριχτεί μέσ' στο πηγάδι και είχε πνιγεί. Στο σώ-

στερα πατάχτηκε στο πηγάδι. 'Αλλά από την ίδια την έκθεσί τους προκύπτει ολοκάθαρα ότι η κόρη έπαινε ζωντανή στο πηγάδι και ότι πέτοντας χτύπησε και ότι το χτύπημα αυτό (που δεν φάνηκε γιατί το πτώμα έινε πολλές μέρες μέσ' στο πηγάδι) προκάλεσε τον θάνατό της».

Την ίδια γνώμη για την έκθεσι των ιατροδικαστών εξέφρασαν και οι καθηγητά του 'Αβαστικού χειρουργικού Κολλεγιού του Μουπελλι, όπως και οι καθηγητά του Πανεπιστημίου της ίδιας πόλεως. 'Ολοι έλεγαν ότι η έκθεσις ήταν κωμική, γεμάτη αντίφασεις, και ότι δεν μπορούσε να στηριχτεί σ' αυτή το δικαστήριο.

Τα πάντα συνηγορούσαν για την έκδοχί της αυτοκτονίας της 'Ελισάβετ. Το δικαστήριο, εν τούτοις, δεν έλαβε υπ' όψιν παρά μόνον την έκθεσι των ιατροδικαστών και κατέδινε τον μόν Σιρβέν και τη γυναίκα του, τους οποίους θεωρούσε ως δολοφόνους της κόρης των, σε κρεμάλα, τις δε δυό άλλες κόρες τους σ' έξορία. Συγχρόνως τους έδήμωσε και όλη τους την περιουσία.

Αλλά ο κατάδικος, έντωματάς, έιναν κατεβασμένοι να δραπέτευσουν. Και τότε έινε κάτι που συνηβόταν την εποχή εκείνη, σε τέτοιες περιπτώσεις, στη Γαλλία και άλλα περισσότερο στην 'Ισπανία.

Στην 'Ισπανία, όταν οι καταδικασμένοι σε θάνατο έδραπέτευαν, κατασχέζοντο ύληνικά των άνδρείκελα ή κέρναι ανθρώπινα, και σ' αυτούς μόνον η θανατική εκτέλεσις. Με τους Σιρβέν συνέβη κάτι ανάλογο. 'Αφού το Παρλαμέντο (τοπική Βουλή) της Τουλούζης, επεκέλευσε την απόδρασι του δικαστηρίου, στη μεγάλη πλατεία του Τάρν, στήθηκε ένας σταυρός και πάνω στο σταυρό αυτό κρεμάστηκε ένας πίνακας που παρίστανε το ζεύγος Σιρβέν να ύπαιστανται την ποινή που τους επέβληται.

Γύρω από τον πίνακα ήταν γραμμένα τα ονόματα των καταδικασμένων και η καταδικαστική απόφασις. 'Αφού εξέτασαν προσεκτικά το Γράμμα ακριβώς άνωμύλη στην ύποθεσι αυτή ο μεγάλος φιλόσοφος Βολταίρος, ένοιωσε την άδικία, λυπήθηκε, δολοφόνους, έγραψε άδωκα φλογερά, το ένα κατόπιν του άλλου, δ-περασπίζοντας τους Σιρβέν, δε δ-πονο κατέβηκε να κρηγούσιν άδωσι και να τους δοθεί χάρις.

Η γυναίκα του Σιρβέν όμως είχε πεθάνει έντωματάς. Ο Σιρβέν μόνος γύρισε στο χωριό του, όπου και πέθανε έδωκαμντότης, το 1777, ένα χρόνο πριν απ' τον θάνατο του Βολταίρου.

Ο Βολταίρος.

κατέβασε κατόπιν στη δική, ν' άγκαλιάσει μερικά πρόβατα και να παίξει μαζί τους, σαν να ήταν άνθρωποι.

Επίσης, στις 15 Δεκεμβρίου 1761, μερικοί χωρικοί την είδαν να πηγαίνει γυμνή στο πηγάδι του Σαιντ-Αλμύ, ενός χωριού που βρισκόταν κοντά στο Καστρέ. Κότταξέ μέσ' στο πηγάδι κι' έκανε διάφορους μορφαμούς. Από τότε κανείς δεν την έβλεπε πάλι.

Από την πρόχειρη εξέτασι του πτώματος από τις αστυνομικές αρχές, δεν έινε καμιά άμφιβολία ότι η 'Ελισάβετ Σιρβέν, σε μια κρίσι της τρέλλας της είχε ριχτεί μέσ' στο πηγάδι και είχε πνιγεί. Στο σώ-

στερα πατάχτηκε στο πηγάδι. 'Αλλά από την ίδια την έκθεσί τους προκύπτει ολοκάθαρα ότι η κόρη έπαινε ζωντανή στο πηγάδι και ότι πέτοντας χτύπησε και ότι το χτύπημα αυτό (που δεν φάνηκε γιατί το πτώμα έινε πολλές μέρες μέσ' στο πηγάδι) προκάλεσε τον θάνατό της».

Την ίδια γνώμη για την έκθεσι των ιατροδικαστών εξέφρασαν και οι καθηγητά του 'Αβαστικού χειρουργικού Κολλεγιού του Μουπελλι, όπως και οι καθηγητά του Πανεπιστημίου της ίδιας πόλεως. 'Ολοι έλεγαν ότι η έκθεσις ήταν κωμική, γεμάτη αντίφασεις, και ότι δεν μπορούσε να στηριχτεί σ' αυτή το δικαστήριο.

Τα πάντα συνηγορούσαν για την έκδοχί της αυτοκτονίας της 'Ελισάβετ. Το δικαστήριο, εν τούτοις, δεν έλαβε υπ' όψιν παρά μόνον την έκθεσι των ιατροδικαστών και κατέδινε τον μόν Σιρβέν και τη γυναίκα του, τους οποίους θεωρούσε ως δολοφόνους της κόρης των, σε κρεμάλα, τις δε δυό άλλες κόρες τους σ' έξορία. Συγχρόνως τους έδήμωσε και όλη τους την περιουσία.

Αλλά ο κατάδικος, έντωματάς, έιναν κατεβασμένοι να δραπέτευσουν. Και τότε έινε κάτι που συνηβόταν την εποχή εκείνη, σε τέτοιες περιπτώσεις, στη Γαλλία και άλλα περισσότερο στην 'Ισπανία.

Στην 'Ισπανία, όταν οι καταδικασμένοι σε θάνατο έδραπέτευαν, κατασχέζοντο ύληνικά των άνδρείκελα ή κέρναι ανθρώπινα, και σ' αυτούς μόνον η θανατική εκτέλεσις. Με τους Σιρβέν συνέβη κάτι ανάλογο. 'Αφού το Παρλαμέντο (τοπική Βουλή) της Τουλούζης, επεκέλευσε την απόδρασι του δικαστηρίου, στη μεγάλη πλατεία του Τάρν, στήθηκε ένας σταυρός και πάνω στο σταυρό αυτό κρεμάστηκε ένας πίνακας που παρίστανε το ζεύγος Σιρβέν να ύπαιστανται την ποινή που τους επέβληται.

Γύρω από τον πίνακα ήταν γραμμένα τα ονόματα των καταδικασμένων και η καταδικαστική απόφασις. 'Αφού εξέτασαν προσεκτικά το Γράμμα ακριβώς άνωμύλη στην ύποθεσι αυτή ο μεγάλος φιλόσοφος Βολταίρος, ένοιωσε την άδικία, λυπήθηκε, δολοφόνους, έγραψε άδωκα φλογερά, το ένα κατόπιν του άλλου, δ-περασπίζοντας τους Σιρβέν, δε δ-πονο κατέβηκε να κρηγούσιν άδωσι και να τους δοθεί χάρις.

Η γυναίκα του Σιρβέν όμως είχε πεθάνει έντωματάς. Ο Σιρβέν μόνος γύρισε στο χωριό του, όπου και πέθανε έδωκαμντότης, το 1777, ένα χρόνο πριν απ' τον θάνατο του Βολταίρου.

Η γυναίκα του Σιρβέν όμως είχε πεθάνει έντωματάς. Ο Σιρβέν μόνος γύρισε στο χωριό του, όπου και πέθανε έδωκαμντότης, το 1777, ένα χρόνο πριν απ' τον θάνατο του Βολταίρου.

Η γυναίκα του Σιρβέν όμως είχε πεθάνει έντωματάς. Ο Σιρβέν μόνος γύρισε στο χωριό του, όπου και πέθανε έδωκαμντότης, το 1777, ένα χρόνο πριν απ' τον θάνατο του Βολταίρου.

Η γυναίκα του Σιρβέν όμως είχε πεθάνει έντωματάς. Ο Σιρβέν μόνος γύρισε στο χωριό του, όπου και πέθανε έδωκαμντότης, το 1777, ένα χρόνο πριν απ' τον θάνατο του Βολταίρου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΕΙΝΕ νύχτα. Έπάνω από μια γωνιά χειρόνησο περνούσε ένα αεροπλάνο. Τη χειρόνησο, τη λένε Φλωρίδα. Το αεροπλάνο αυτό, δεν έχει όνομα. Από πού έρχεται; Γιατί πετάει επάνω από τα θαλάσσια αυτά μέρη; Δεν ξέρει κανείς. Ούτε το βλέπει κανείς.

Διαγράφει τώρα μεγάλους κύκλους που το φέρνουν κοντά στη γη. Θα προσγειωθεί εκεί κάτω; σ' εκείνη την πλατεία λαοίδα της στερεάς. Ο θόρυβος του υστερό εκίνησε την προσοχή του Λάνγκρ και του φίλου του Γκάμπλ, δυο περιηγητών που έξερευνοσαν τη Φλωρίδα. Ο Λάνγκρ είχε δεκαεννιά χρόνια. Είχε ένας Γάλλος που αγαπάει με πάθος τις φυσικές επιστήμες και την αεροπορία. Ο Γκάμπλ, που ήθελε να τον ιδεί στην Αμερική, είχε ένας ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο.

Κι' οι δύο τους λοιπόν εξύπνησαν ανήσυχτοι και βγήκαν από τη σπηλιά τους.

— Άκουσε, Λάνγκρ; ρωτάει ο Γκάμπλ λίγο παραμένοντας.

— Ναι, του απαντάει εκείνος, είναι ένα αεροπλάνο... που προσγειώθηκε εδώ κοντά.

— Τό βρίσκεις αυτό φυσικό;

— Όχι βέβαια!... Αυτό το μέρος εδώ είναι έρημο και διόλου κατάλληλο για προσγειώσεις.

— Κάτι θα συμβαίνει τότε.

— Δεν βλέπω καμιά άλλη εξήγηση. Ξέρω λιγάκι αυτό το μέρος. Γκάμπλ... όπως το ξέρεις και εσύ!... Πάμε λοιπόν να ιδούμε μήπως έχουν ανάγκη από βοήθεια οι άνθρωποι του αεροπλάνου. Μπορεί να έπαυαν τίποτε...

Το αέρος εκείνο της Φλωρίδας όπου θορυβούν ο Γκάμπλ και ο φίλος του, είναι πάντα έρημο. Απέραντοι βάλτοι και δάση σκεπάζουν το έδαφος. Το μέρος του αεροπλάνου δεν ακούγεται πια, κι' οι δυο φίλοι προσπαθούν με κόπο να προσανατολισθούν. Έξαφνα, τα κλαδιά ενός ψηλού θάμνου παραμερίζουν και δυο άνθρωποι πετάγονται μπροστά τους.

— Ούτε μια λέξη, ούτε μια κίνηση. Λέει ο ένας τους, αν άρχισες τη ζωή σας!

Οι δυο νέοι αποβολώνονται από την κατάπληξή τους. Η κίνηση ενός περιστεριού στρέφεται προς το στήθος τους και τους δίνει να καταλάβουν ότι έπεσαν σ' ενέδρα.

— Είστατε ο Ρενό Λάνγκρ, ο άεροπόρος; ρωτάει ο άγνωστος με το πιστόλι.

— Ακριβώς, απαντάει ο Γάλλος, πιο εκπληκτικός τώρα.

— Κι' ο φίλος σας είναι ο Γκάμπλ ο ζωγράφος;

— Αί!... Μα πώς μας ξέρετε;...

— Έχουμε και η Αστυνομία!... Κάντε μας τη χάρη να βρείτε μαζί μας.

— Μά, κύριε... αυτός ο τρόπος...

— Όχι χαμένα λόγια!... Έχω να σας προτείνω μια δουλειά...

— Μια δουλειά;

— Κυτάξτε!...

Κι' ο άγνωστος έδειξε πίσω από τα πυκνά δέντρα μια κατασκευή. Τρεις μαύροι, με κτηνώδη πρόσωπα περίμεναν εκεί πέρα.

— Μα δυο λόγια, να τι τρέχει! είπα τώρα κι' ο δεύτερος, ο άγνωστος, που δεν είχε μιλήσει ακόμα. Ο φίλος μου ο Μπριούξ έχει δυο αεροπλάνο. Απόψε πρόκειται να κάνουν μια σπουδαία δουλειά, κι' επιθυμούμε πολύ να λάβετε κι' εσείς μέρος σ' αυτήν... Πρόκειται, βέβαια, να τη μεταφέρουμε, έξω από τη Φλωρίδα, ως ποίμα αν θέλετε, στη Γεωργία, μερικά εμπορεύματα που τα φυλάμε εδώ πέρα...

— Τι εμπορεύματα είναι αυτά;

— Αυτό δεν σας ενδιαφέρει!... Η βοήθεια λοιπόν που σας ζητάμε και που θα σας την επιβάλουμε αν παρουσιαστεί ανάγκη, είναι να οδηγήσετε το ένα από τα αεροπλάνο μας.

— Διάβολε, έκανε ο Γκάμπλ, αρχίζω να καταλαβαίνω!... Το αεροπλάνο που βλέπω εκεί κάτω και που μπορεί να προσθαλασσωθεί, θα πάει ως τη διώρυγα της Φλωρίδας, για να παραλάβει οινόπνευματόδη ποταμό που τα φέρνει κάποιο υποβρύχιο ή κάποιο κρυφό πλοίο...

— Τότε ένας από τους μαύρους, πραγματικός κολοσσός, πλησίασε τον Γκάμπλ και τον άρπαξε στα χέρια του. Μέσα σε μια στιγμή, τον έπλωσε καταγής, κοντά στη φωτιά κι' άμέσως οι δυο άλλοι μαύροι άρχισαν να τον δένουν.

— Έννε άτιμο αυτό!... φώναξε ο Λάνγκρ.

Ο Γκάμπλ, ο ένας από τους λευκούς, τον δέχτηκε.

— Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, του είπε απότομα. Δέχεσαι να οδηγήσεις το λόγιο μας!... Το συμ- φέρνουμε μας είναι να σας αφήσουμε... Αμα τελειώσουμε αυτή τη δουλειά θα είμαστε πλούσιοι... Θα γυρίσετε πίσω και θα ξαναβρείτε το φίλο σας. Όσο για μάς, μη σας νοιάζει!... Θα φύγουμε άμέσως από τη Φλωρίδα!...

— Καλά... Θα οδηγήσω το φάρμακ, είπα ο Λάνγκρ. Ο φίλος μου όμως τι θα γίνει;

— Μη φοβάστε. Θα τον φυλάει ο Τζών. Θα τον κρατήσουμε ως βιολόγο. Κι' αν κάποτε την τρέλλα να μην ακολουθήσετε το αεροπλάνο του Μπριούξ, που φωτίζεται από πίσω, ο φίλος σας θα θυσιάσει!... Όποιος κι' εσείς, άλλωστε, γιατί θα καθήσω από πίσω σας μ' ένα γεμάτο τουφέκι.

Ο Λάνγκρ έβλεπε ότι δεν υπήρχε καμιά άλλη διεξόδος...

Ο Μπριούξ ανέβηκε στο ελαφρύ αεροπλάνο του, που το ώθηγε ο ένας. Ο Λάνγκρ, ανέβηκε κι' αυτός στο φάρμακ και κάθισε στη θέση του πιλότου. Από πίσω του εκάρησε ο Γκάμπλ, μ' ένα γεμάτο τουφέκι ανάμεσα στα πόδια του...

— Μη ξεχνάτε, του είπε, ότι, αν επιγυρίσετε να δραπέτευστε, θα σας πιάσω τα μυαλά στον αέρα!

Ο Λάνγκρ έπαιξε τους ώμους του και δεν του απάντησε. Τού είχαν πάρει τη περισσότερή του, με είχε ακόμα το μαχαίρι του. Πήδηξε μπροστά λοιπόν το μοτέρ, βόηκε τόπο και το έριξε μέσα στο ναυίκι του. Θα το μεταχειριζόταν μόλις βρισκxε την κατάλληλη ευκαιρία.

Οι έλικες του αεροπλάνου άρχισαν να γυρίζουν. Ο Μπριούξ επέταξε, ανέβηκε ψηλά και τράβηξε προς δυμάς.

— Η σειρά σας! φώναξε ο Γκάμπλ. Ο Λάνγκρ ήταν έτοιμος. Τό φάρμακ του εκάρησε καμιά εκατοστή μέτρα κι' άπεριείωδη εύκολα. Ένα φανόο έλαμπε από πίσω μέρα του μονοπλάνου του Μπριούξ. Ο Γάλλος ακολουθούσε την διεύθυνσή του.

Πέρασαν τη Φλωρίδα από άνω και προς δυμάς, τραβώντας, δίχως άλλο, για τη Γεωργία.

Πετασαν κανονικά μια δολοχένη όσα. Έπεσαν φάνηκε ο ωκεανός που έλαμπε από το φως του φεγγαριού κι' ο Λάνγκρ τότε έμεινε πίσω.

— Εί! Τι κάνετε; ρωτάει ο Γκάμπλ. Δεν βλέπω πια το φανόο του Μπριούξ...

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Μπορεί, νέε μου, να μαντεύσατε την αλήθεια, αλλά δεν είναι ώρα τώρα για εξηγήσεις. Οι μαύροι μας έχουν κιόλας φορτώσει τα αεροπλάνο με διάφορα... εμπορεύματα που φέρνουν μεγάλα κέρδη. Πρέπει όμως να τα παραδώσουμε όλα με μιας, γιατί μας παρακολουθεί η Αστυνομία κι' αυτά τα «κόλπα» δεν ξαναγίνονται εύκολα... Ο φίλος μου, οδηγεί το αεροπλάνο του, το άλλο είναι ένα φάρμακ... φαντάζομαι ότι ένας Γάλλος αεροπόρος ξέρει το χειρισμό του.

— Κι' αν... άρνητώ; είπα ο Λάνγκρ; — Δεν μπορείτε!

— Γιατί;...

— Τζών! φώναξε ο λαθρέμπορος. Κάνε ό,τι συμφωνήσαμε...

Τότε ένας από τους μαύρους, πραγματικός κολοσσός, πλησίασε τον Γκάμπλ και τον άρπαξε στα χέρια του. Μέσα σε μια στιγμή, τον έπλωσε καταγής, κοντά στη φωτιά κι' άμέσως οι δυο άλλοι μαύροι άρχισαν να τον δένουν.

— Έννε άτιμο αυτό!... φώναξε ο Λάνγκρ.

Ο Γκάμπλ, ο ένας από τους λευκούς, τον δέχτηκε.

— Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, του είπε απότομα. Δέχεσαι να οδηγήσεις το λόγιο μας!... Το συμ- φέρνουμε μας είναι να σας αφήσουμε... Αμα τελειώσουμε αυτή τη δουλειά θα είμαστε πλούσιοι... Θα γυρίσετε πίσω και θα ξαναβρείτε το φίλο σας. Όσο για μάς, μη σας νοιάζει!... Θα φύγουμε άμέσως από τη Φλωρίδα!...

— Καλά... Θα οδηγήσω το φάρμακ, είπα ο Λάνγκρ. Ο φίλος μου όμως τι θα γίνει;

— Μη φοβάστε. Θα τον φυλάει ο Τζών. Θα τον κρατήσουμε ως βιολόγο. Κι' αν κάποτε την τρέλλα να μην ακολουθήσετε το αεροπλάνο του Μπριούξ, που φωτίζεται από πίσω, ο φίλος σας θα θυσιάσει!... Όποιος κι' εσείς, άλλωστε, γιατί θα καθήσω από πίσω σας μ' ένα γεμάτο τουφέκι.

Ο Λάνγκρ έβλεπε ότι δεν υπήρχε καμιά άλλη διεξόδος...

Ο Μπριούξ ανέβηκε στο ελαφρύ αεροπλάνο του, που το ώθηγε ο ένας. Ο Λάνγκρ, ανέβηκε κι' αυτός στο φάρμακ και κάθισε στη θέση του πιλότου. Από πίσω του εκάρησε ο Γκάμπλ, μ' ένα γεμάτο τουφέκι ανάμεσα στα πόδια του...

— Μη ξεχνάτε, του είπε, ότι, αν επιγυρίσετε να δραπέτευστε, θα σας πιάσω τα μυαλά στον αέρα!

Ο Λάνγκρ έπαιξε τους ώμους του και δεν του απάντησε. Τού είχαν πάρει τη περισσότερή του, με είχε ακόμα το μαχαίρι του. Πήδηξε μπροστά λοιπόν το μοτέρ, βόηκε τόπο και το έριξε μέσα στο ναυίκι του. Θα το μεταχειριζόταν μόλις βρισκxε την κατάλληλη ευκαιρία.

Οι έλικες του αεροπλάνου άρχισαν να γυρίζουν. Ο Μπριούξ επέταξε, ανέβηκε ψηλά και τράβηξε προς δυμάς.

— Η σειρά σας! φώναξε ο Γκάμπλ. Ο Λάνγκρ ήταν έτοιμος. Τό φάρμακ του εκάρησε καμιά εκατοστή μέτρα κι' άπεριείωδη εύκολα. Ένα φανόο έλαμπε από πίσω μέρα του μονοπλάνου του Μπριούξ. Ο Γάλλος ακολουθούσε την διεύθυνσή του.

Πέρασαν τη Φλωρίδα από άνω και προς δυμάς, τραβώντας, δίχως άλλο, για τη Γεωργία.

Πετασαν κανονικά μια δολοχένη όσα. Έπεσαν φάνηκε ο ωκεανός που έλαμπε από το φως του φεγγαριού κι' ο Λάνγκρ τότε έμεινε πίσω.

— Εί! Τι κάνετε; ρωτάει ο Γκάμπλ. Δεν βλέπω πια το φανόο του Μπριούξ...

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Μπορεί, νέε μου, να μαντεύσατε την αλήθεια, αλλά δεν είναι ώρα τώρα για εξηγήσεις. Οι μαύροι μας έχουν κιόλας φορτώσει τα αεροπλάνο με διάφορα... εμπορεύματα που φέρνουν μεγάλα κέρδη. Πρέπει όμως να τα παραδώσουμε όλα με μιας, γιατί μας παρακολουθεί η Αστυνομία κι' αυτά τα «κόλπα» δεν ξαναγίνονται εύκολα... Ο φίλος μου, οδηγεί το αεροπλάνο του, το άλλο είναι ένα φάρμακ... φαντάζομαι ότι ένας Γάλλος αεροπόρος ξέρει το χειρισμό του.

— Κι' αν... άρνητώ; είπα ο Λάνγκρ; — Δεν μπορείτε!

— Γιατί;...

— Τζών! φώναξε ο λαθρέμπορος. Κάνε ό,τι συμφωνήσαμε...

Τότε ένας από τους μαύρους, πραγματικός κολοσσός, πλησίασε τον Γκάμπλ και τον άρπαξε στα χέρια του. Μέσα σε μια στιγμή, τον έπλωσε καταγής, κοντά στη φωτιά κι' άμέσως οι δυο άλλοι μαύροι άρχισαν να τον δένουν.

— Έννε άτιμο αυτό!... φώναξε ο Λάνγκρ.

Ο Γκάμπλ, ο ένας από τους λευκούς, τον δέχτηκε.

— Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, του είπε απότομα. Δέχεσαι να οδηγήσεις το λόγιο μας!... Το συμ- φέρνουμε μας είναι να σας αφήσουμε... Αμα τελειώσουμε αυτή τη δουλειά θα είμαστε πλούσιοι... Θα γυρίσετε πίσω και θα ξαναβρείτε το φίλο σας. Όσο για μάς, μη σας νοιάζει!... Θα φύγουμε άμέσως από τη Φλωρίδα!...

— Καλά... Θα οδηγήσω το φάρμακ, είπα ο Λάνγκρ. Ο φίλος μου όμως τι θα γίνει;

— Μη φοβάστε. Θα τον φυλάει ο Τζών. Θα τον κρατήσουμε ως βιολόγο. Κι' αν κάποτε την τρέλλα να μην ακολουθήσετε το αεροπλάνο του Μπριούξ, που φωτίζεται από πίσω, ο φίλος σας θα θυσιάσει!... Όποιος κι' εσείς, άλλωστε, γιατί θα καθήσω από πίσω σας μ' ένα γεμάτο τουφέκι.

Ο Λάνγκρ έβλεπε ότι δεν υπήρχε καμιά άλλη διεξόδος...

Ο Μπριούξ ανέβηκε στο ελαφρύ αεροπλάνο του, που το ώθηγε ο ένας. Ο Λάνγκρ, ανέβηκε κι' αυτός στο φάρμακ και κάθισε στη θέση του πιλότου. Από πίσω του εκάρησε ο Γκάμπλ, μ' ένα γεμάτο τουφέκι ανάμεσα στα πόδια του...

— Μη ξεχνάτε, του είπε, ότι, αν επιγυρίσετε να δραπέτευστε, θα σας πιάσω τα μυαλά στον αέρα!

Ο Λάνγκρ έπαιξε τους ώμους του και δεν του απάντησε. Τού είχαν πάρει τη περισσότερή του, με είχε ακόμα το μαχαίρι του. Πήδηξε μπροστά λοιπόν το μοτέρ, βόηκε τόπο και το έριξε μέσα στο ναυίκι του. Θα το μεταχειριζόταν μόλις βρισκxε την κατάλληλη ευκαιρία.

Οι έλικες του αεροπλάνου άρχισαν να γυρίζουν. Ο Μπριούξ επέταξε, ανέβηκε ψηλά και τράβηξε προς δυμάς.

— Η σειρά σας! φώναξε ο Γκάμπλ. Ο Λάνγκρ ήταν έτοιμος. Τό φάρμακ του εκάρησε καμιά εκατοστή μέτρα κι' άπεριείωδη εύκολα. Ένα φανόο έλαμπε από πίσω μέρα του μονοπλάνου του Μπριούξ. Ο Γάλλος ακολουθούσε την διεύθυνσή του.

Πέρασαν τη Φλωρίδα από άνω και προς δυμάς, τραβώντας, δίχως άλλο, για τη Γεωργία.

Πετασαν κανονικά μια δολοχένη όσα. Έπεσαν φάνηκε ο ωκεανός που έλαμπε από το φως του φεγγαριού κι' ο Λάνγκρ τότε έμεινε πίσω.

— Εί! Τι κάνετε; ρωτάει ο Γκάμπλ. Δεν βλέπω πια το φανόο του Μπριούξ...

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

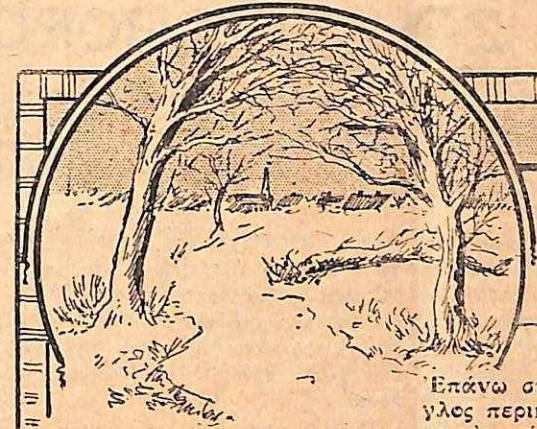
— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΡΕΛΛΩΝ

Επάνω στην ταράτσα της Οριαμθευτικής Αφίδας. Ο "Αγγλος περιηγητής και ο άγνωστος επισκέπτης. Μια καταπληκτική πρόταση. Το πήδημα του θανάτου. Η έξυπνη εμπνευ- λης του "Αγγλου. Ο απροσδόκητος επισκέπτης της κ. Μπεννί. Ένας τρέπες ριζικής θεραπείας των πονοκεφάλων. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια μέρα, ένας "Αγγλος περιηγη- της είχε ανέβει στην ταράτσα της Οριαμθευτικής Αφίδας του Παρισιού. απ' την οποία φαίνεται πανοραμικά όλη η γαλλική πρωτεύουσα. Εκτός απ' αυτόν, ένας μόνος άλλος επισκέ- πτης βρισκόταν εκεί πάνω. Καθώς λοιπόν ο "Αγγλος θαύμαζε το υπέρο- χο θέαμα που απλωνόταν μπροστά του, ο άγνωστος επισκέπτης τον πλη- σίασε και του είπε:

— Στοιχηματίζω ότι δεν θα μι- ρέσετε να κάνετε αυτό που θα σας προτείνω...

— Τι πράγμα; τον ρώτησε με απο- ρία ο "Αγγλος.

— Απλούστατα... Βλέπετε σε τι ύψος βρισκόμαστε... Οι άνθρω- ποι φαίνονται κάτω σαν μυρ- μήγκια...

— Ε, ναι... Λοιπόν;

— Λοιπόν, μπορείτε... να πη- δήσετε από δω στο λιθόστρωτο χωρίς να πάθετε τίποτε;

Ο "Αγγλος χαμογέλασε, χω- ρίς να του απαντήσει.

— Κι' όμως; το πράγμα είναι απλούστατο! Εξακολουθήστε ο ά- γνωστος. Έλάτε να πηδήσουμε μαζί! Μη φοβάστε! Θα δείτε πως δεν θα πάθετε τίποτα!

Τίποτα απλούτως! επρόθεσ- νευρικά ο άγνωστος, ενώ τα μά- τια του έλαμπαν.

Ο "Αγγλος αντάλλαξε τότε πως είχε να κάνει με τρελλό. Στην ταρά- τσα, καθώς είπαμε, δεν υπήρχε κα- τίς φωνές του Μπριούξ και του Γκάμπλ, το αεροπλάνο ανέβαινε ύψη- λη και χανόταν μέσα στα σύννεφα.

— Γοστερ' από δω όσες, η Αστυνο- μία της Φλωρίδας ήταν άναστατη. Πέντε λαθρέμποροι, δυο αεροπλάνο και μια μεγάλη προμήθεια οινόπνευ- ματωδών ποτών έπεσαν στα χέρια των τελωνοφυλάκων.

Ο Γκάμπλ, έπειτ' από την ηρωί- κή αυτή περιπέτεια, έσφιξε το χέρι του Λάνγκρ.

— Εοχάματα το θάρρος σου! του είπα με δάκρυα στα μάτια, από τη συγκίνηση.

— Σώπα, Γκάμπλ... Ήταν η μόνη φορά που φοβήθηκα στη ζωή μου! του απάντησε εκείνος γελάοντας και τον αγκάλιασε μ' αγάπη...

Τη στιγμή λοιπόν που οι μαύροι έβγαζαν από τη δάσος, υπακούοντας

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

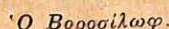
— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έννε πιο γρήγορο το αεροπλάνο

— Έν

...για έρωτα, ούτε έλεγε
...έγραφε, μόνο... έκλεινα κατόμουτο
...την πόρτα σ' αυτούς που τον ένο
...γούσαν.

Η ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΚΑΝΕΝΑ ΣΠΟΡ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

Το σημερινό αθλητικό ρεπορτάζ κι' ο παλιός αθλητισμός. Οι πυγμάχοι και τα «μάτς» τους στην αρχαιότητα. Γάντια του μποξ με πέτρες και με λεπίδες. Το «Χόκεϊ» και οι αρχαίοι Αθηναίοι. Το μοντέρνο «Κρόουλ» και οι αρχαίοι Αιγύπτιοι. Μερικοί πρωταθλητές της αρχαιότητας και τα ρεκόρ τους, κτλ.

ποχή του μοντέρνου αθλητισμού...

Όλα τα σπόρ, που έμειν τα θεωρούμε τώρα ως καινούργια, άφησαν κι' άλλοτε κι' άλλα προσέξουμε λίγο, θα ιδούμε ότι κάθε εποχή ήταν ξεπερασμένη κι' αυτή. Η διαφορά μόνο είναι ότι δεν υπήρχαν τότε εφημερίδες με δημοσιεύματα αθλητικά «ρεπορτάζ», γιατί δεν ήταν καμιά ανάγκη να γίνεται τόσος μεγάλος λόγος για τα σπόρ. Ο κόσμος τότε αγαπούσε τον αθλητισμό και θεωρούσε περιττό να μιλάει για ένα τόσο κοινό πράγμα...

Ας μη παρεξημεύουμε λοιπόν ότι όλες οι εποχές είχαν τα ίδια σπόρ, γιατί τα παραδείγματα είναι εύκολα. Πολλοί, παραδείγματος χάριν, είναι εκείνοι που νομίζουν ότι το... «εύγενες αγώνισμα» της πυγμαχίας είναι μοντέρνο! Κι' όμως, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια υπήρχαν πρωταθλητές του μποξ και γινότανσαν συμπαρατακτά «μάτς» πυγμαχίας, όπως στην εποχή του... Τρωικού πολέμου, όταν οι Έλληνες διοργάνωσαν αγώνες προς τιμήν του νεκρού Πατρόκλου...

Το μποξ λοιπόν ήταν πάντα ένα από τα καλύτερα και τα πιο αγαπημένα σπόρ των αρχαίων Έλλήνων. Οι πυγμάχοι τους είχαν υπέροχα σώματα και πολλά απ' αυτά τ' αποδεικνύονταν στο μάγισμα οι ανδριαντοποιί της εποχής εκείνης.

Τα «μάτς» κατά την αρχαιότητα διενδυνόντουσαν, όπως και τώρα, από έναν διαιτητή, ένα «ρεφερέ». Η αρχαία όμως αυτή συναντιση κατέληγε πάντα σε τραγικά αποτελέσματα, τα οποία σήμερα, φυσικά, έχουν αποχαιρετισθεί με μεγάλη αστειότητα από το «ρίγκ». Στην αρχαία εποχή ο ένας από τους αντιπάλους, στο τέλος του «μάτς», ή' απόμεινε πάντα νεκρός, ή' βραβεία τραυματισμένος... 'Αλλά μήπως κι' η προμεσές γροθιά των πυγμάχων δεν εποχής μας, δεν τυφλώνουν, δεν τρελλάνουν και δεν προκαλούν εσωτερικές αιμορραγίες που φέρουν τον θάνατο στον αντίπαλό τους;

Οι αρχαίοι πυγμάχοι φορούσαν κι' αυτοί γάντια από δέρμα βοδιού κι' είχαν τη συνήθεια να βάζον μέσα σ' αυτά μια βραδεία πέτρα!... Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς εύκολα ότι ήταν άρεστη μια τέτοια γροθιά για να ξεπλύνει τον αντίπαλο ν' ο-κ-α-ν-τ-ε-ι... 'Από τ' αγάλματα της αρχαιότητας βλέπουμε ακόμη ότι τόσο οι ερασμί-κους, όσο κι' οι επαγγελματίες εμπο-κούς, ήταν πάντα άνδρες όρμου ήλι-ξός. Δεν τους εχόριζαν όμως ποτέ σε

κατηγορίες, ανάλογως του βάρους των, όπως γίνεται σήμερα. Δεν υπήρχαν δηλαδή βάρη «μινίμας», «επερσόν» κλπ. Αυτό το ξέρουμε από τον Φιλόστρατο, ο οποίος αναφέρει ότι οι αθληταί στην αρχαιότητα χωρίζονταν στις ακόλουθες κατηγορίες: στους λέοντες, στους αετούς, στις αρκούδες και στις μάστιγες...

Στο αρχαίο μποξ όλες οι γροθιές δι-νόντουσαν στο πρόσωπο. Γι' αυτό, κά-θε πυγμάχος έφορε ένα φιλάν, ένα μπουρούς καλύτερα τα μούτρα του, για να βγεί στο τέλος του αγώνος από το... «ρίγκ» χωρίς να έχει πληγωμένα ή ματω-μένα τ' αυτιά του!... Ένας μπουρούς δε δημοφιλής την ήττα του χρεώον-τας σάν παράλυτο το δεξί του χέρι...

Σε μερικά τέ-λος αγάλματα αρχαίων πυγμάχων βλέπουμε ότι το γάντι τους ήταν πολλές φορές ε-φοδιασμένο και με μια κορτερή λεπίδα, ή οποία έκανε βέβαια θά-νάσιμα στα γρή-γορα χτυπήματα του ομοιόλογου χερ-σού, όπως λέει ο Πίνδαρος...

Ας ξέχουμε τώρα σ' ένα άλ-λο σπόρ που έχει ξεπεράσει κυ-ριολεκτικά την ε-ποχή μας: το πο-δόσφαιρο.

Το φουτ-μπόλ λοιπόν είναι κι' αυτό ένα από τα πα-σίγνωστα αγονί-σματα του α-ρχαίου αθλητισμού. Οι Ρωμαίοι μάλιστα είχαν και μια άλλη αθλητική παιδιά με τη μπάλα, που ήταν όμοια σχεδόν σ' όλες τις λεπτομέρειες με το αγγλικό «ράγκμπι». Την έλεγαν «Αρπάσσιον» και παιζόταν με τον ακλόνητο τρόπο:

Οι παίκτες χωρίζονταν σε δυο ό-μάδες κι' ένας απ' αυτούς πετούσε τη μπάλα καθεώς στον αέρα. Όλοι τότε όμοιοσαν για να την αρπάξουν κι' ό-ποιος την έπιασε, την πετούσε άμέσως σ' έναν παίκτη της ομάδας του, εκείνος σ' έναν άλλο και ούτω καθεξής. Νι-κοφες δε έκεινται η ομάδα, ή οποία θα καταβόθιεν να περάσει τη μπάλα από το τέμα της αν-τιπάλου της.

Ο Μαρσάλης μάλιστα άσπασει αυτήν την αθλη-τική παιδιά σπου-δαιοφύλο υμν, δηλαδή παιγνί-δι που σηκώνει σκό-νη, γιατί οι παί-κτες δόκλωναν πάντα με γά-λα

σύνεφα σκόνης με τα τρεξίματά τους.

Ότε και το «Χόκεϊ» είναι μοντέ-ρο αθλητική παιδιά. Κάθε άλλο! Χό-κεϊ έταζαν κι' οι αρχαίοι Αθηναίοι!

Κι' αυτό φαίνεται καθαρά από την πα-ράσταση του αναγλύφου μιας αθλητι-κής στήλης, ή οποία είχε στηθεί τότε, 500 δόκλιονα χρόνια π.Χ., για να θυ-μίζει τη θριαμβευτική νίκη μιας όμά-δος!...

Σε πολλά επίσης αρχαία ανάγλυφα βλέπουμε ότι οι Έλληνες ήξεραν άκό-μη και το «Κρόουλ», τον τρόπο δηλα-δή του κολυμβήματος που είναι σήμερα τό-σο της... μόδας! Δένε μάλιστα μερικά αρχαιο-λόγοι, ότι αυτό άκριβώς το σύ-στημα έχορνο-μοποίησε κι' ο Λέανδρος για να περάσει κολυμπώντας τον Έλλησπόντο!...

Το περίφημο όμως «κρόουλ» φαίνεται ότι το ήξεραν κι' οι Αιγύπτιοι. Εδώ και 3,000 χρό-νια, όπως μας φανερόνουν δι-άφορα ιερογλυ-φικά τους. Κι' από αυτούς θα το έμαθαν βέ-βαια κι' οι αρχαίοι Έλληνες.

Κανένα σπόρ λοιπόν δεν είναι καινούργιο! Αι-κόνη μάλιστα άνομοφροσύνη αλήθεια. Κι' αφού τα πιο μοντέρνα απ' αυτά ή-σαν πασίγνωστα εδώ και δυο ή τρεις χιλιάδες χρόνια, είναι έντελώς περιττό να κάνουμε λόγο και για τ' άλλα, που είναι, όπως ξέρουμε, μια άλλη άτυχε-ρή των αρχαίων...

Ας μιλήσουμε καλύτερα για τα «μάτς» και τους αγώνες τους κι' ας κάνουμε μια σύγκριση με τους σημε-ριούς. Αξίζει όμως άραγε ή νίκη ή θά είναι χαμένος κόπος; Γιατί, αλήθεια, τί είναι μια σημερινή Όλυμπιάδα, όπως έ-κεινται που έγινε εδώ και λίγους μήνες στο Λος Άντζελες, ή ένα «μάτς» πυ-γμαχίας του Κα-νέ-ρο, μπουρτά-στους αγώνες της αρχαίας Όλυμ-πίας;

Τα πλήρη του «φιλάνθλου Κοι-νός» εκείνης της εποχής, ότε συγ-κρίνονται διόλου με τα σημερινά, αν συλλογιστεί

Αιγυπτιακό ανάγλυφο που παριστάνει κολυμβητή να κολυμβά κατά το μον-τέρνο σύστημα «Κρόουλ».

κάνεις ότι, μολονότι έλειπαν τότε όλα τα μεταφορικά μέσα εκείνα τα χρόνια, χιλιάδες θεατών έχορνονταν για να παρακολουθήσουν τους αγώνες από τα πιο απομακρυσμένα μέρη της αρχαίας Έλλάδος, όπως από τις Συρακούσες ή τη Ρόδο...

Όλος αυτός ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

Όσοι αυτοί ο κόσμος έπ' έξη ήμέ-ρες κακοπερνούσε και κοιμόταν στο ύ-παιθρο, γιατί δεν υπήρχαν τότε ή ανέ-σεις της σημερινής ζωής. Κι' αυτό ση-μαίνει ότι ήσαν πιο πολύ φιλάθλοι οι αρχαίοι από έμάς...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γιατί ο Λίνκολν έπαψε στο τέλος της ζωής του να ξυρίει το μουστάκι του. Το Πρωτοχρονιάτικο δώρο του σε μια μι-κρή του φίλη. Όπου άποδεικνύεται πως το ταξίμετρο ήταν γνωστό από αρχαιότατων χρόνων στους Κινέζους. Το τέ-χνησμά ενός ιεραποστόλου. Πώς μάθαιναν τραγουδώντας οι ιθαγενείς της Άφρικής το αλφάβητο, κτλ.

Ο Άβραμ Λίνκολν και ή μικρούλα του φίλη.

Όσοι έχουν ιδεί εικόνες του εν-δόξου και μεγάλου προέδρου των Η-νωμένων Πολιτειών Άβραμ Λίν-κολν, ή οποίος δολοφονήθηκε το 1864, θα προσέξανε ίσως ότι σ' άλλες απ' αυτές, ο Λίνκολν παρουσιάζεται με γένεια μόνο και χωρίς μουστάκι, και σ' άλλες πάλι με γένεια και με μουστάκι.

Με γένεια και με μουστάκι τον παρουσιάζουν τα πορτραίτα που του έκαναν διάφοροι ζωγράφοι κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ό-ποτε ο Λίνκολν είχε αφήσει μουστά-κια εφ' άπ' άρας ενός περιεργού και χα-ριτωμένου περιστάσιου.

Ό Λίνκολν από νέος συνήριζε ν' αφήνει γένεια, ενώ αντίθετος εχόριζε κάθε μέρα τα μουστάκια του και το πάνω μέρος του πηγουνιού του. Κατά τα τελευταία λοιπόν χρόνια της ζωής του είχε συνδεθεί πολύ με μια οικογένεια ή οποία είχε ένα χα-ριτωμένο κοριτσάκι που ο Λίνκολν το λάτρευε σάν δικό του παιδί. Συχνό-τατα μάλιστα καθόταν κι' έπαιζε ή κουθένταζε επί ώρες δόκλιονες μα-ζύ του.

Την παραμύθη των Χριστουγέννων του 1860, ή Άμερικανός πρόεδρος, εκεί που έτοιμαζόταν να παραγγείλει τα χριστουγεννιάτικα δώρα για τους συγγενείς και φίλους του, εχόρισε και τη μικρούλα φίλη του:

—Τι δώρο θέλεις να σου κάνω για τα Χριστούγεννα;

—Θέλω ν' αφήσεις τα μουστάκια σου να μεγαλώσουν για χάρι μου, που απάντησε με τη χαριτωμένη της άφελεια ή μικρούλα.

Ο Άβραμ Λίνκολν ξεφάντασε βέβαια για την άπροσδόκητη παρ-άκλησή της. Όστόσο χαμοέλασε κι' έπειτα είπε:

—Η χάρι σου θα γίνει.

Κι' από τότε, για χάρι του κορι-τσιού εκείνου, ή Άβραμ Λίνκολν ά-φησε τα μουστάκια του!

Μόλις είχαμε όστόσο μια ματιά στα αθλητικά περιοδικά της εποχής μας, μένουμε καταπληκτικοί από τα παραμορ-φομένα κι' άσχημα σώματα των σημε-ριών μας αθλητών. Σπάνια συναντάει κανείς ένα αληθινά αγάλματιδες σώμα.

Κι' ο λόγος είναι ότι σήμερα ζούμε μια καθαρώς μηχανική ζωή και μόνο στις ώρες που μας περισσεύουν κά-νουμε σπόρ, ενώ τότε όλη ή ζωή ή-ταν άθλητική. Γι' αυτό και οι αρχαίοι «άσσοι» μένουν πάντα θαυμάσια

κι' άσύγκριτα υποδείγματα.

Κίνα πολύ πρό του Χριστού και, ά-γνωστον γιατί, έπαψε να χρησιμοποιείται μετά το 400 μ. Χ.

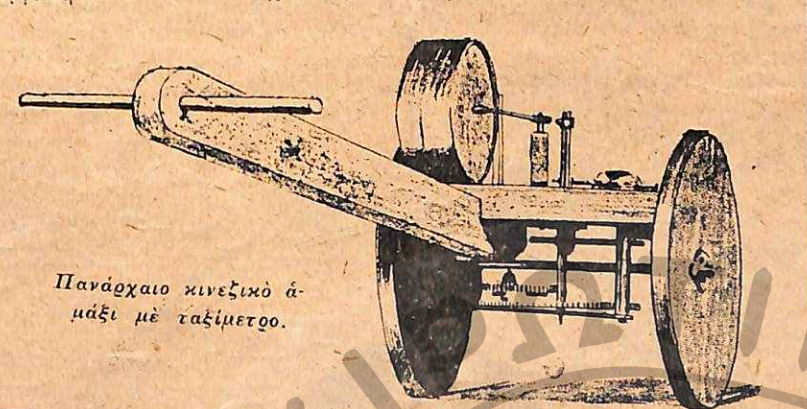
Σ' ένα χρονικό της αυτοκρατορι-κής Άβδλής της Κίνας του 3ου αιώ-νος, αναφέρονται τα εξής για το τα-ξίμετρο: «Τά άγοραιο άμάξια είχαν έναν άξονα που μετράει τα χιλιάμετρα». Και έπακολουθεί λεπτομερής περι-γραφή του ταξίμετρου και του μηχανι-σμού του για το μέτρομα των χι-λιόμετρων. Η περιγραφή συμπληρώ-νεται και μ' ένα σχεδιάγραμμα το ό-ποιον βλέπουν οι άναγνώστες στην εικόνα μας.

Ο Ρόμπερτ Μαφφάτ, ή περίφημος Άγγλος ιεραπόστολος που έζησε κα-τά τον περασμένο αιώνα, είχε κα-ταβάλει νά εχρησιμεύσει και νά μορφώσει πάνω από εκατό χιλιάδες ι-

κόσια πενήντα χρόνια, θάξαι νερό.

Στο πανδοχείο εκείνο, την εποχή των εμφυλίων πολέμων της Άγγλίας, είχε φιλοξενηθεί για μια νύχτα ή Ρουλιέμος 3ος της Οράγγης, ή ό-ποιος άναγκάστηκε κατόπιν βασι-λεως της Άγγλίας. Τη νύχτα λοιπόν εκείνη, στο πανδοχείο που το είχαν λεηλατήσει προηγουμένως τα αντίπα-λα στρατεύματα, δεν υπήρχε απολύ-τως τίποτε για νά δειπνήσει ή πριγ-κίψη. Τότε ή πανδοχεύς μάζεψε απ' την έξοχη άγρια χόρτα και το τ' έ-βρασε. Είς άνάμνησιν λοιπόν του πριγ-κινικού αυτού δείπνου, καθιερώθηκε νά δοθεί διαρκώς νερό στο ίδιο τσου-κάλι, στο όποιο είχε μαγειρευτεί ή χορτόσουπα του πριγκίπου, και νά τη δόνη ποτέ ή φωτιά.

Τελευταία, ιδρύθηκε στη Νέα Υ-όρκη ή «Δέσχη Μακροβίου», σκοπός

Πανάρχαιο κινεζικό ά-μάξι με ταξίμετρο.

Οι ιθαγενείς των άφρικανικών φυλών.

Για νά τους κάνει όμως πιο εύκο-λη και πιο ευχάριστη την εκμάθη-ση του λατινικού αλφαβήτου, τους το ά-παιγγελλε τραγουδιστά. Το είχε μά-λιστα τονίσει σύμφωνα με τον ήχο του περιήχμου «Αουλντ Λάιχ Σάιν», ενός απ' τα φραζέτα άγγλικά τρα-γουδιά κι' έτσι οι ιθαγενείς το ραβί-ζαν εύκολώτα τραγουδώντας!...

Όι ιθαυταί της «Δέσχης των Μα-κροβίων» έξέδωκαν και μια προκή-ρυξη, στην όποια αναφέρουν τα εξής:

«Είμε φανερό ότι ή ζωή του αν-θρώπου, συγκρινόμενη προς τη ζωή των άλλων εμφύλων ως προς το χρό-νο που απαιτείται για νά φθάσει το σώμα στην πλήρη άκμή και ανάπτυ-ξή του, έφρεπε κανονικώς νά φθά-ναι τα 120-180 χρόνια.

«Δέν κατορθώ-νουμε όμως νά φθάσουμε στα γέ-νημα και χρήσι-μότητα χρόνια μίας τέτοιας εύ-τυχισμένης ήλι-κίας, γιατί παρα-υελούμε ή και ά-γνωουμε τελείως τους νόμους της φύσεως.

«Χρειάζεται λοι-πόν νά περάσουν τρεις ή τέσσαρες

Το λατινικό αλφάβητο, τονισμένο από τον ιεραπόστολο Μαφφάτ.

Το λατινικό αλφάβητο, τονισμένο από τον ιεραπόστολο Μαφφάτ.

Το λατινικό αλφάβητο, τονισμένο από τον ιεραπόστολο Μαφφάτ.

Το ιστορικό τεάκι του πανδοχείου του Νταρμούρ.

γενεές κανονικού και υγιεινού θίου, για νά καταπολεμηθεί ή επιδημία κληρονομικότητας και νά εξουδετερω-θούν ή «αμαρτίες των γονέων» που δεν είναι παρά καταστρατηγήσεις των φυσικών νόμων. Η άσπρη άττήσι των νόμων αυτών δεν είναι ούτε δύ-σκολη, ούτε άχαρη, απ' άναμνία ά-ποτελεί διαρκή πηγή τέφσεων, που είναι άδύνατο νά τις άνοήσουμε, αν δεν τις δοκιμάσουμε.

Η εύτυχία παρακολουθεί την υ-γεία και ή υγεία πηγάζει απ' την ήτρησι των κανόνων της υγιεινής.

Αυτά και άλλα λογικά πράγματα γράφουν οι Άμερικανοί, που έπιθυ-μούν τη μακροβιότητα. Θεωρώ συνή-γορο στις ιδέες του αυτές έχουν ένα διβλίον του σοφού επιστήμονος Έρρί-κου Χάρδουικ, που έξέδωκε πρό μη-νών στη Νέα Υόρκη.

Στο διβλίον αυτό αναφέρεται το ι-στορικό παράδειγμα ενός Βενετού, Κορνάρο ονομαζόμενου, ή οποίος, καιτοι είχε γεννηθεί φιλάσθεος, εν τούτοις, με μια άσπρη και υγιεινή δίαιτα έζησε 120 χρόνια!

Πρέπει νά ξέρετε ότι δεν κουρνι-ζονται μόνον ή χορδές της κιθάρας και του μαντρινιού, άλλα και ή χορ-δή του ανθρώπινου λαρυγγός.

Το περιεργότερο είναι ότι, ή τόπος του κουρντισματος των φωνητικών χορδών του ανθρώπου, είναι ή ίδιος με του βιολιού ή της μπασιόβιλας. Χρη-σιμοποιείται δηλαδή και στην περί-πτωση αυτή το «ακροφώνιο», ή γνω-στή οργάνωδης ούαζ, με την όποια περνούν τις χορδές των δογάνων.

Όσοι έι έλες σχετικώς ένας Γερ-μανός γιαντός:

Μέσα σ' ένα δοχείο, το όποιο πε-ριέχει λίγο οινόπνευμα, ερχνεται με-ρικά κομμάτια χολοφώνου. Πλησιά-ζετε κατόπιν το δοχείο αυτό στη μύ-τη σας και άρχιστε νά εισπνέετε. Οι άτμοι του οινόπνευματος, περνώντας από τα φωνητικά τους δογανα, άφι-νουν επάνω τους λεπτά μόρια από το «ακροφώνιο», τα όποια συμπαρασύ-ρουν κατά την εξάερωσή τους.

Η φωνητικές χορδές ακουνοίζον-ται! έτσι θαυμάσια κι' αν θελήσετε νά δοκιμάσετε τη φωνή σας κατόπιν, θα την βρείτε πολύ ισχυρότερη και διαγέστερη!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Πώς η λογία Καρολίνα Λάμπ έρωτεύθηκε τον ποιητή. Το τέχνασμα μιάς έρωτευμένης. Όπου ο ύπνερπτος μεταβάλλεται σε... ώραία κυρία. Μία κομμικοτραγική περιπέτεια. Πώς ο Βύρων αναγκάστηκε να προσποιηθεί το ληστή. Το πάθημα ενός συζύγου. Όπου ο Βύρων εγκαταλείπει την αγαπημένη του. Σκηνές έρωτικής ζηλοτυπίας, κτλ. κτλ.

Π' όλες τις έρωτικές περιπέτειες του μεγάλου ποιητού και φιλέλληνας λόδου Βύρωνος, η πιο ενδιαφέρουσα απασχόληση, είναι το είδύλλιο του με την ώραία λογία Καρολίνα Λάμπ.

Η Καρολίνα, η ρομαντική αυτή λοιστοκράτειρα, είχε έρωτεύσει τον ποιητή, προτού ακόμα τον γνωρίσει προσωπικώς, ακούγοντας μονάχα να γίνεται λόγος για την ομορφιά του και τις κατακτήσεις του.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε, ότι η ώραία Καρολίνα, μεταξυ των απαισιόδοξων, την εποχή εκείνη, δυναμιστών της, συγκαταριθμούσε και τον νικητή του Ναπολέοντος δούκα Ουέλικτων, τον Κάνιγκ και τον Ούγο Φώσκολο.

Όταν, όμως, είδε για πρώτη φορά το Βύρωνα, παραφρόνησε, κυριολεκτικώς, από το πάθος της γι' αυτόν. Μή μπορώντας να το συγκαταστήσει μέσα της, σκέφθηκε, άεστος, να του γράψει ένα γράμμα. Αποφάσισε, μάλιστα, να το δώσει μόνη της το γράμμα αυτό στον ποιητή. Μά ξεροντας πως η πόρτα του ήταν κλειστή στους αδιάκριτους, σφίχτηκε το έξη τέγνισμα:

Παραγγείλε μιά, λιβερά υπηρέτου στο σώμα της, τη φόρεσε, έκρυψε τα πλοΐσια μαλλιά της κάτω από ένα σκούφο και παρουσιάστηκε έτσι στο σπίτι του Βύρωνος, λέγοντας πως είχε ένα γράμμα για τον ποιητή.

Ο ύπνερπτος του, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, αποφάσισε να την εισαγάγει στο δωμάτιο του κυρίου του.

Ο Βύρων ήταν ξαπλωμένος εκείνη τη στιγμή σ' ένα ντιβάνι και διάβαζε. Η Καρολίνα, χωρίς να του πη λέξι, του έδωσε το γράμμα της, κι' ενώ εκείνος το διάβαζε, έβγαλε το σκούφο της, αφήνοντας τα μαλλιά της να ξεγυρθούν στους ώμους της.

Έτσι, όταν ο Βύρων γύρισε για να σωήσει, το δόθεν ύπνερπτο, πιάς του έδωσε το γράμμα, την είδε γονατιστή μπροστά του.

Είμαι δική σας, του είπε, με σήμερα θέλω να είμαι... απλώς ένας υπηρέτης. Το γράμμα αυτό, σας πληροφορεί πού βρίσκεται η... κυρία μου, η οποία είναι τρελλιά έρωτευμένη μαζί σας... "Αν θέλατε, έχετε το αμύριο να την δείτε."

Ο Βύρων, θέλησε τότε να την αγκαλιάσει, με άμεση ένταση να μαχίρει απ' τη ζώνη της και τον φοβήθηκε.

Θα είχατε το κουράγιο να με σκοτώσετε; τη ρώτησε.

Ναι, του αποκρίθηκε η Καρολίνα, όπως έχω το κουράγιο να θωάω εδω. Είμαι ικανή να κλέω το

πάν. —Μα εγώ δεν είμαι!... της είπε γελώντας ο χαριτολόγος ποιητής. "Ας είναι όμως, αφού τα δικά σας τὰ ρόδα κρύβουν αποκάλυψη έγχειρίδια, θα σας ξαναδώ, τότε, όταν θα έχω κάμει τη διαθήκη μου..."

Την άλλη μέρα ο ποιητής βρισκόταν στο σπίτι της Καρολίνας. Το είδύλλιο είχε λησμονηθεί...

Ο έρωτικός εκείνος δεσμός, βάστηξε πολύ καιρό χωρίς ο σύζυγος της Καρολίνας να αντιληφθεί τίποτε. Κάποτε όμως συνέβη στο ζευγάρι των δυο έρωτευμένων μία κομμικοτραγική περιπέτεια, την οποία η Καρολίνα διηγόταν αργότερα, πολύ χαριτωμένα:

Ένα βράδυ, ύστερα από κάποιον χορό, φιλοξενούσα το Βύρωνα σπίτι μου. Κοιμάστανε εγώ στο κρεβάτι μου κι' εκείνος σ' ένα καναπέ. Ήξερα κάποιος με σκόνησε στην άμμο. Ευτυχώς και φωνάξετε την τρομάρα μου, όταν ανενώρπισα τον άντρα μου!...

Καρολίνα, μου είπε χαμηλά, ζότνα γρήγορα. Ο ύπνερπτος λέει πως κάποιος κλέφτης είναι σπίτι μας. Ψάξτε παντού, μα δεν τον βρήκα-

με. Γι' αυτό ήρθα να κοιτάξουμε και στο δωμάτιό σου.

Θεέ μου! φώναξα εγώ. Κλέφτης στο δωμάτιό μου!...

Κι' έριξα μιά τρομαγμένη ματιά στο ντιβάνι, που κοιμόταν ο Βύρων. Δεν τον είδα εκεί...

Την ίδια στιγμή ακριβώς άκούσαμε κάποιον να κατακυλιάζει στη σκάλα. Ο σύζυγός μου έτρεξε τρέσας να ιδεί. Ήταν ο ύπνερπτος μας, που είχε παραπατήσει και γλύστρησε. Φοβήθηκε μήπως ο άντρας μου αντιληφθεί τότε το Βύρωνα. Μα ο πονηρός ποιητής, που είχε κρυφτεί πίσω απ' την πόρτα, παρουσιάστηκε, ξάφνια μπροστά μου και μου είπε:

—Δες μου, Καρολίνα, εκείνο το μαχαίρι.

Πήδησα κάτω από το κρεβάτι, άνοιξα ένα συρτάρι και το έβγαλα το μαχαίρι που μου ζήτησε.

Τώρα, μου είπε, σάθηκε.

Σκέπασε το κεφάλι του με ένα μαντίλι, σε τρόπο, που να κρυφτεί το ένα μάτι του, έφριξε το μαντίλι του γύρω απ' το σώμα του, έδεσε στη μέση του γι' αυτό ένα σάλι μου και, όταν μεταμορφώθηκε έτσι, μου είπε:

—Τώρα, Καρολίνα, είμαι πραγματικός κλέφτης. Τ' ελάντιο ή τη

ζωή σου!...

Το έδωκα τα κομμάτια μου. Έσφαινε μόνος του το κουδούνι. Ο σύζυγός μου έτρεξε και με είδε τότε γονατιστή μπροστά στο δόθεν κλέφτη, που με κρατούσε απ' τα μαλλιά έτοιμος να με χτυπήσει με το μαχαίρι του.

—Θα πεθάνω μπροστά σας απ' τη χέρι μου, έπε στον κ. Λάμπ, αν δεν μου όρκισθείτε κι' εσείς κι' αυτή πως θα μου αφήσετε τα διαμαντικά της και θα με συνοδεύετε ως το δρόμο!...

Δεν είχα ανάγκη να υποκρίνομαι τρομαγμένη σ' αυτήν την κομική σκηνή. Ο άντρας μου πιάστηκε στην παγίδα.

Κατεβήκαμε κάτω μαζί με τον κλέφτη και ο σύζυγός μου, του άνοιξε μόνος του την πόρτα.

Την άλλη μέρα, λαβάνοντας πίσω τα διαμαντικά με το έξη γραμματάκι για τον κ. Λάμπ: "Ο κλέφτης σας όρεϊλε τη... ζωή του. Τα κομμάτια λοιπόν του περιστάσανε αυτή τη φορά. Μα φυλαχθείτε, γιατί σκοπεύει να ξαναβη, να σας το πάρει..."

Το δυστύχημα όμως ήταν, πως ο ρομαντικός αυτός κλέφτης άρχισε να πέσι στο δωμάτιό μου, από την ταραχή του, ένα γράμμα μου, που τότε στέλνα στο... Βύρωνα. Ο σύζυγός μου, μου έδειξε και τότε αναγκαστικά να του το όμολογήσω όλα. Κι' εκείνος με συγχώρεσε.

Εννοείται πως και μετά απ' αυτό το επεισόδιο, οι δυο φίλοι εξακολούθησαν να βλέπουνται τακτικά. Μα ο Βύρων, ο άστατος στους έρωτές του ποιητής, βαρέθηκε πολύ σύντομα και τη νέα αυτή κατάσταση και στράφηκε σε άλλες.

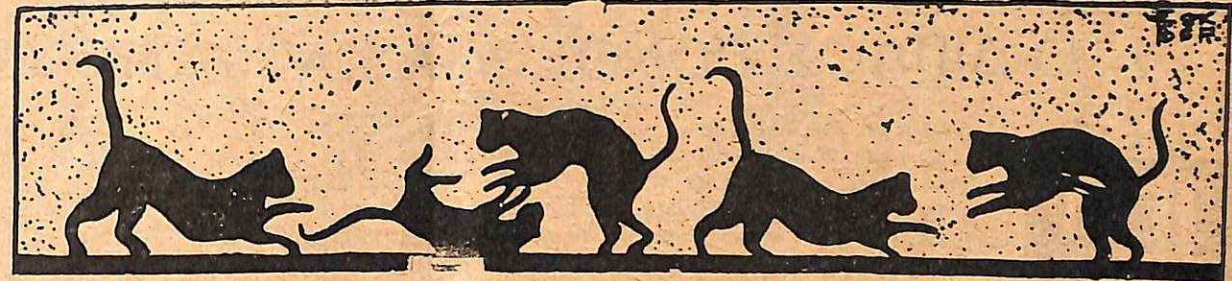
Η δυστυχισμένη Καρολίνα κόνταψε να τρελλαθεί απ' τη λύπη της, αλλά δεν έλασε το θάρρος της. Έγινε κομμικοτραγική η σκιά του Βύρωνος! Τον παρακολουθούσε παντού, το έπειθιζε τα παιχνίδια τους και το έκλιπαρούσε τον έρωτά του.

Και όταν τέλος κατάλαβε πως ο ποιητής την είχε γυάλε πειθ' απ' την καρδιά του, και πως δεν έμενε καμιά ελπίδα πλέον να τον ξανακάνη δικό της, του έκανε δημοσίως τρεμάρες σκηνές ζηλοτυπίας.

Μία μέρα, που πήγε σπίτι του και τον περίμενε στο γραφείο του, είδε σ' ένα τραπέζι ένα ανοιχτό βιβλίο. Τη πήρε κι' έγραψε στην πρώτη σελίδα: "Μή με λησμονείς". Κι' ύστερα έφυγε.

Μα ο Βύρων, που το είχε πάρει άποιας να κόψει μιά για πάντα τις σχέσεις μαζί της, όταν γύρισε και διάβασε την απόμνησή της, έγινε έξω φρενών. Έρριξε την κόλλα εκείνη, έποσέθηκε με νευρικό χέρι λίγες λέξεις και την έπειλε στην Καρολίνα.

Φωντάζεστε πειθ' τη μανία και τη λύσσα της γυναίκας αυτής, όταν ξ-

ΑΠΟ ΔΕ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τι είναι ώραία γυναίκα. Ποιό έρσιμό της έδωσε ο Φοντενέλ. Ο έτοιμοθάνατος κι' οι κληρονόμοι του. Ο παπας και το βάψιμο του σκύλου του. Πώς γλύτωσε το προστίμο του επίσκοπου. Ο Σουλτάνος Σελήμ κι' ο έρπνος μαθητής, κτλ. κτλ.

Κάποτε, παρακάλεσαν τον Φοντενέλ να δώσει τον ορισμό της ώραίας γυναίκας.

—Η ώραία γυναίκα, απάντησε ο πνευματώδης συγγραφέας, είναι ο παράδεισος των κατιών, ή κόλασις της ψυχής και... το καθαρτήριο του πορτοφολιού!

Ένας ξηλωματικός Γασκώνας έπορεύετο να πάει, ένα βράδυ, μαζί με τη γυναίκα του σε μία συναστροφή. Την ώρα λοιπόν που έτοιμαζόντουσαν να βγούν έξω, η γυναίκα του τον ρώτησε:

—Γιατί δεν φόρεσες το ώραίο σπαθί σου με τη χρυσή λαβή;

—Μα ξεχνάς ότι οι δρόμοι είναι σκοτεινοί και ότι θα γυρίσουμε αργά; απάντησε ο Γασκώνας. Πώς ξέρεις; Μπορεί να μάς επιτεθούν τίποτε... λοποδύται...

Ένας έτοιμοθάνατος κάλεσε γύρω τους συγγενείς του και άρχισε να τους μοιράζει την περιουσία του. Στον ένα κληροδότση δέκα χιλιάδες φράγκα, στον άλλο πενήντα, και ούτω καθ' εξής. Αφού έδωσε έτσι από ένα ποσό στον καθένα, σώπασε και στήλωσε τα μάτια του στο ταβάνι σκεπτικός.

—Καλά, τον ρώτησε κάποιος από τους κληρονόμους, από πού θα πάρουμε αυτά τα χρήματα;

—Αυτό ακριβώς συλλογίζομαι κι' εγώ τώρα! απάντησε ο έτοιμοθάνατος.

Ο παπας ενός ιταλικού χωριού, είχε ένα σκυλί το οποίο υπερχαίρισε. Όταν πέθανε το σκυλί, ο παπας το έθαψε στη νεκροταφείο. Ο επίσκοπος της επαρχίας, ο οποίος ήξερε ότι ο παπας ήταν πλούσιος, ύφλις έμαθε το γεγονός αυτό, το θεωρούσε ως ιεροσυλία και κάλεσε τον επίσκοπο να τον σκοτώσει και κάλεσε τον επίσκοπο να τον σκοτώσει.

—Θα μάλιστα, απάντησε ο παπας, αλλά με τον σκοπό να τον καταδικάσει σε βαρύ πρόστιμο... Ο παπας όμως, ξέροντας τον χαρακτήρα του επίσκοπου, πριν παρουσιαστεί μπροστά του, πήρε μαζί του πενήντα λιρέτες.

Στην αρχή, ο επίσκοπος τον απέλπιζε ότι θα τον φυλάκιζε, ως έρπον, κι' απεβί.

—Ω! αν ξέρατε, Πανιερώτατε, του έπε ο παπας, πόσο έρπνος ήταν αυτό το σκυλί, θα

συμφωνούσατε και σεις μαζί μου ότι αξίζει να του γίνει ή τιμή να ταφεί μαζί με τους ανθρώπους. Σ' όλη του τη ζωή έδειξε πως ήταν εξαιρετικά έρπνος, κυρίως όμως το έδειξε αυτό την ώρα του θανάτου του.

—Τι έκανε λοιπόν; ρώτησε ο επίσκοπος με περιέργεια.

—Έκανε τη διαθήκη του! απάντησε ο παπας. Και ξέροντας ότι η Πανιερότης σας δεν είστε πλούσιος, σας κληροδότησε... πενήντα λιρέτες, τις οποίες σας έφερα!

Περιτόν να προσθέσουμε ότι ο Πα-

πας έδωσε το ώραίο σπαθί σου με τη χρυσή λαβή;

—Μα ξεχνάς ότι οι δρόμοι είναι σκοτεινοί και ότι θα γυρίσουμε αργά; απάντησε ο Γασκώνας. Πώς ξέρεις; Μπορεί να μάς επιτεθούν τίποτε... λοποδύται...

Ένας έτοιμοθάνατος κάλεσε γύρω τους συγγενείς του και άρχισε να τους μοιράζει την περιουσία του. Στον ένα κληροδότση δέκα χιλιάδες φράγκα, στον άλλο πενήντα, και ούτω καθ' εξής. Αφού έδωσε έτσι από ένα ποσό στον καθένα, σώπασε και στήλωσε τα μάτια του στο ταβάνι σκεπτικός.

—Καλά, τον ρώτησε κάποιος από τους κληρονόμους, από πού θα πάρουμε αυτά τα χρήματα;

—Αυτό ακριβώς συλλογίζομαι κι' εγώ τώρα! απάντησε ο έτοιμοθάνατος.

Ο παπας ενός ιταλικού χωριού, είχε ένα σκυλί το οποίο υπερχαίρισε. Όταν πέθανε το σκυλί, ο παπας το έθαψε στη νεκροταφείο. Ο επίσκοπος της επαρχίας, ο οποίος ήξερε ότι ο παπας ήταν πλούσιος, ύφλις έμαθε το γεγονός αυτό, το θεωρούσε ως ιεροσυλία και κάλεσε τον επίσκοπο να τον σκοτώσει και κάλεσε τον επίσκοπο να τον σκοτώσει.

—Θα μάλιστα, απάντησε ο παπας, αλλά με τον σκοπό να τον καταδικάσει σε βαρύ πρόστιμο... Ο παπας όμως, ξέροντας τον χαρακτήρα του επίσκοπου, πριν παρουσιαστεί μπροστά του, πήρε μαζί του πενήντα λιρέτες.

Στην αρχή, ο επίσκοπος τον απέλπιζε ότι θα τον φυλάκιζε, ως έρπον, κι' απεβί.

—Ω! αν ξέρατε, Πανιερώτατε, του έπε ο παπας, πόσο έρπνος ήταν αυτό το σκυλί, θα

συμφωνούσατε και σεις μαζί μου ότι αξίζει να του γίνει ή τιμή να ταφεί μαζί με τους ανθρώπους. Σ' όλη του τη ζωή έδειξε πως ήταν εξαιρετικά έρπνος, κυρίως όμως το έδειξε αυτό την ώρα του θανάτου του.

—Τι έκανε λοιπόν; ρώτησε ο επίσκοπος με περιέργεια.

—Έκανε τη διαθήκη του! απάντησε ο παπας. Και ξέροντας ότι η Πανιερότης σας δεν είστε πλούσιος, σας κληροδότησε... πενήντα λιρέτες, τις οποίες σας έφερα!

Περιτόν να προσθέσουμε ότι ο Πα-

πας έδωσε το ώραίο σπαθί σου με τη χρυσή λαβή;

—Μα ξεχνάς ότι οι δρόμοι είναι σκοτεινοί και ότι θα γυρίσουμε αργά; απάντησε ο Γασκώνας. Πώς ξέρεις; Μπορεί να μάς επιτεθούν τίποτε... λοποδύται...

Ένας έτοιμοθάνατος κάλεσε γύρω τους συγγενείς του και άρχισε να τους μοιράζει την περιουσία του. Στον ένα κληροδότση δέκα χιλιάδες φράγκα, στον άλλο πενήντα, και ούτω καθ' εξής. Αφού έδωσε έτσι από ένα ποσό στον καθένα, σώπασε και στήλωσε τα μάτια του στο ταβάνι σκεπτικός.

—Καλά, τον ρώτησε κάποιος από τους κληρονόμους, από πού θα πάρουμε αυτά τα χρήματα;

—Αυτό ακριβώς συλλογίζομαι κι' εγώ τώρα! απάντησε ο έτοιμοθάνατος.

Ο παπας ενός ιταλικού χωριού, είχε ένα σκυλί το οποίο υπερχαίρισε. Όταν πέθανε το σκυλί, ο παπας το έθαψε στη νεκροταφείο. Ο επίσκοπος της επαρχίας, ο οποίος ήξερε ότι ο παπας ήταν πλούσιος, ύφλις έμαθε το γεγονός αυτό, το θεωρούσε ως ιεροσυλία και κάλεσε τον επίσκοπο να τον σκοτώσει και κάλεσε τον επίσκοπο να τον σκοτώσει.

—Θα μάλιστα, απάντησε ο παπας, αλλά με τον σκοπό να τον καταδικάσει σε βαρύ πρόστιμο... Ο παπας όμως, ξέροντας τον χαρακτήρα του επίσκοπου, πριν παρουσιαστεί μπροστά του, πήρε μαζί του πενήντα λιρέτες.

Στην αρχή, ο επίσκοπος τον απέλπιζε ότι θα τον φυλάκιζε, ως έρπον, κι' απεβί.

—Ω! αν ξέρατε, Πανιερώτατε, του έπε ο παπας, πόσο έρπνος ήταν αυτό το σκυλί, θα

είχε τη μανία να κόψει την πολυμάχη, έλεγε σε μιά συντροφιά:

—Κοιμήθηκα σε σας άγαλας το σ' Ο ρ φ έ ω σ...

—Παραλείψατε ένα αμν, της είπε τότε ένας κύριος.

—Α, ναι! Έχετε δίκιο! είπε εκείνη. Το σ' Ο ρ φ έ ω σ: ήθελα να πω!

Ο Σουλτάνος Σελήμ ο Γ'.—Ένας από τους αξιολογότερους Αυτοκράτορας της Τουρκίας — περιφερόμενος κάποτε μεταμφιεσμένος στους δρόμους της πρωτεύουσάς του, συνάντησε ένα παιδί που γύριζε από το σχολείο. Η

εξυπνάδα που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του μικρού, του κίνησε άμεσα την προσοχή. Τον έκάλεσε λοιπόν και τον ρώτησε ποιά ήταν το κα-θμά του. Το παιδί άνοιξε το βιβλίο του και άρχισε να του διαβάζει ένα κεφάλαιο — χωρίς να ξέρει φυσικά, πως είχε μπροστά του τον Σουλτάνο. Ο Σελήμ, ενθουσιασμένος από την θαυμασία απαντησία του παιδιού, έβγαλε και το δώδεκα ένα φλουρί. Το παιδί όμως επέστρεψε άμεσα πίσω το χρυσό νόμισμα στον Σουλτάνο, λέγοντας του:

—Δεν μπορώ να το δεχτώ, γιατί αν με ρωτήσει ο πατέρας μου πού το βρήκα, δεν θα ξέρω τί να του απαντήσω.

—Πες τον πατέρα σου, απάντησε ο Σουλτάνος, ότι σκότωσε ένας αν-θρώπος.

—Αδύνατον! είπε το παιδί. Δεν θα με πιστέψει... Γιατί ποιος άνθρωπος γυρίζει ένα φλουρί σ' ένα μικρό παιδί;

—Ε, τότε λοιπόν, είπε ο Σελήμ, πες του ότι σκότωσε ο Σουλτάνος.

—Τότε δεν θα με πιστέψει καθόλου.

—Γιατί; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Γιατί απάντησε το παιδί—οι Σουλτάνοι δεν χαρίζουν ένα φλουρί χαρίζουν πολλά. Όταν το φλουρί που μου δίνεις, αν είναι δώρον ενός ανθρώπου, είναι πολύ, αν πάλι είναι δώρο Σουλτάνου, είναι λίγο! Πάρε το λοιπόν πίσω, κύριε!

Ο Σουλτάνος έθαμισε τόσο την εξυπνάδα του παιδιού, ώστε το πήρε μαζί του στο παλάτι, για να το αναβί, συγχρόνως δέ υποστήριζε βασιλικά και τον πατέρα του.

Κάποτε ήλκωκεν η καρδιά η οποία

εξυπνάδα που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του μικρού, του κίνησε άμεσα την προσοχή. Τον έκάλεσε λοιπόν και τον ρώτησε ποιά ήταν το κα-θμά του. Το παιδί άνοιξε το βιβλίο του και άρχισε να του διαβάζει ένα κεφάλαιο — χωρίς να ξέρει φυσικά, πως είχε μπροστά του τον Σουλτάνο. Ο Σελήμ, ενθουσιασμένος από την θαυμασία απαντησία του παιδιού, έβγαλε και το δώδεκα ένα φλουρί. Το παιδί όμως επέστρεψε άμεσα πίσω το χρυσό νόμισμα στον Σουλτάνο, λέγοντας του:

—Δεν μπορώ να το δεχτώ, γιατί αν με ρωτήσει ο πατέρας μου πού το βρήκα, δεν θα ξέρω τί να του απαντήσω.

—Πες τον πατέρα σου, απάντησε ο Σουλτάνος, ότι σκότωσε ένας αν-θρώπος.

—Αδύνατον! είπε το παιδί. Δεν θα με πιστέψει... Γιατί ποιος άνθρωπος γυρίζει ένα φλουρί σ' ένα μικρό παιδί;

—Ε, τότε λοιπόν, είπε ο Σελήμ, πες του ότι σκότωσε ο Σουλτάνος.

—Τότε δεν θα με πιστέψει καθόλου.

—Γιατί; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Γιατί απάντησε το παιδί—οι Σουλτάνοι δεν χαρίζουν ένα φλουρί χαρίζουν πολλά. Όταν το φλουρί που μου δίνεις, αν είναι δώρον ενός ανθρώπου, είναι πολύ, αν πάλι είναι δώρο Σουλτάνου, είναι λίγο! Πάρε το λοιπόν πίσω, κύριε!

Ο Σουλτάνος έθαμισε τόσο την εξυπνάδα του παιδιού, ώστε το πήρε μαζί του στο παλάτι, για να το αναβί, συγχρόνως δέ υποστήριζε βασιλικά και τον πατέρα του.

Κάποτε ήλκωκεν η καρδιά η οποία

εξυπνάδα που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του μικρού, του κίνησε άμεσα την προσοχή. Τον έκάλεσε λοιπόν και τον ρώτησε ποιά ήταν το κα-θμά του. Το παιδί άνοιξε το βιβλίο του και άρχισε να του διαβάζει ένα κεφάλαιο — χωρίς να ξέρει φυσικά, πως είχε μπροστά του τον Σουλτάνο. Ο Σελήμ, ενθουσιασμένος από την θαυμασία απαντησία του παιδιού, έβγαλε και το δώδεκα ένα φλουρί. Το παιδί όμως επέστρεψε άμεσα πίσω το χρυσό νόμισμα στον Σουλτάνο, λέγοντας του:

—Δεν μπορώ να το δεχτώ, γιατί αν με ρωτήσει ο πατέρας μου πού το βρήκα, δεν θα ξέρω τί να του απαντήσω.

—Πες τον πατέρα σου, απάντησε ο Σουλτάνος, ότι σκότωσε ένας αν-θρώπος.

—Αδύνατον! είπε το παιδί. Δεν θα με πιστέψει... Γιατί ποιος άνθρωπος γυρίζει ένα φλουρί σ' ένα μικρό παιδί;

—Ε, τότε λοιπόν, είπε ο Σελήμ, πες του ότι σκότωσε ο Σουλτάνος.

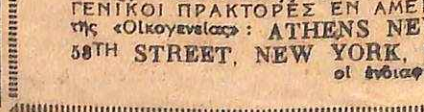
—Τότε δεν θα με πιστέψει καθόλου.

—Γιατί; ρώτησε ο Σουλτάνος.

—Γιατί απάντησε το παιδί—οι Σουλτάνοι δεν χαρίζουν ένα φλουρί χαρίζουν πολλά. Όταν το φλουρί που μου δίνεις, αν είναι δώρον ενός ανθρώπου, είναι πολύ, αν πάλι είναι δώρο Σουλτάνου, είναι λίγο! Πάρε το λοιπόν πίσω, κύριε!

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Ἄν δὲν μπορείτε νὰ ἔχετε ἀλη-
θινές γούνες, μὴ ξεγνᾶτε ὅτι ἐπάρ-
χουν ὑφάσματα τὰ ὁποῖα εἶνε θαυμά-
σια ποιήσεις γούνας καὶ πολλοὺν

—Τὸ μενεξεδένιο χρώμα εἶνε ἀ-
βύα πολὺ τῆς μόδας, ἀλλὰ πηγαι-
νέ: μόνο σὲ πολὺ λευκές, πολὺ δρο-
σρὲς καὶ ξηνθὲς χυοίεας.

(Γραφείον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ἕκαστὰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλὴν ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.

Ε

Ν

Ρ

Π

Ι

Σ

Α

Ν

Η

Σ

ΦΙΝΤΕΞ

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΥΛΙΚΑ
ΡΑΠΤΩΝ

Παρελήφθησαν

ΠΑΛΤΑ
DRAPS SEDAN
δια Κυρίας

79·ΑΙΟΛΟΣ·79